

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th Street
Philadelphia 41, Pa.

Лютий
2
February
1963

Садиба п-ва Муралів у Клівленді.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XX ЛЮТИЙ Ч. 2

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00

Піврічна передплата \$2.75

Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.

Річна передплата у Франції 10 н. фр.

В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.

Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Леся Українка: Епілог

Духові діти

М. Тарнавська: Чи обдаровувати
публічні бібліотеки?

А. Малюца: Про „зелені“ листочки

Озем: Політична дискримінація жінок

С. Парфанович: З дороги

Г. Мухин, М. Івахів: Успіхи молоді

Наша анкета

Я. Сосенко-Острук: Десятиліття Нової
Сцени

Г. Мазуренко: Юна подруга

Л. Б.: Імпреза світлички

У світлі дійсности

Ухвали Конференції СФУЖО

Р. Коцик: Пересаджування кімнатних
рослин

Д-р І. Дідюк: На сторожі здоров'я

С. Скрипник: Болгарський обід

На Буковині: Святова сорочка

Л. Полтава: Гусяча казка

Г. Черінь: Оксанині сани

Г. Чернобицька: Розмова з білочкою

Г. Чо.: Дві доріжки прокладу

Вітаємо!

Із Окружних З'їздів

Г. Черінь: Це моя земля

На обгорці:

Садиба п-ва Муралів у Клівленді
у чудовому закутку природи, що
нагадає господарські рідні сторони.

OUR LIFE

Vol. XX FEBRUARY No. 2

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamante
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
1 Barwon St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

Нова книжка

ДОКІ ГУМЕННОЇ

Серед хмаросягів

Збірка оповідань

ЦІНА 2.50 ДОЛ.

Замовляти в Централі СУА.

На терені СУА

Дня 3. лютого — „Осінь казка“ —
43 Відділ СУА у Філадельфії

Дня 16. лютого — Вишивані Вечер-
ниці — Окр. Рада СУА у Нью
Йорку.

Дня 16. лютого — Вишивані Вечер-
ниці — 63 Відділ СУА у Дітроїті

Дня 23. лютого — Запусти — 43 Від-
діл СУА у Філадельфії

Дня 2. березня — Свято Жінки Ге-
роїні — 22, 29 і 74 Відділи СУА
в Шикаго

Дня 3. березня — Свято Жінки-Ге-
роїні — 28 Відділ СУА у Ньюарку

Дня 24. березня — Конференція Ре-
ференток — Окр. Рада СУА у
Філадельфії.

Дня 30. березня — Свято Жінки-Ге-
роїні — Окр. Рада СУА у Філа-
делфії

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

ЗДОБУТТЯ ЗАХОДУ — How the
West Was Won. Грають Спенсер Трей-
сі і Деббі Рейнолдс. Історія фермер-
ської родини, що мандрує з Нової Ан-
глії до стеїту Огайо й переживає там
громадянську війну, гарячку золота і
прихід залізничі.

НЕМОВ ЯНГОЛИ — Almost Angels.
Фільм Дізнея. Відомий хор віденських
хлопців використаний тут для історії
талановитого хлопчини. У фільм —
вплетені виступи хору, краєвиди Відня
й гір Астрії.

ДЖАМБО — Billy Rose's Jumbo.
Грають Доріс Дей, Стівен Бойд. Му-
зична комедія діє в часах, коли були
популярні мандрієні цирку. Добрі ак-
тори і зворушлива фабула роблять
фільм дуже приємним.

ВТЕЧА ЗІ СХІДНОГО БЕРЛІНУ —
Escape from East Berlin. Грає Дан
Меррі. Прецікава історія втечі шофера
зі східного Берліну при допомозі під-
земного тунелю. Побудоване на прав-
дивих фактах.

КОЛЯДА 63 ВІДДІЛУ СУА

Як щороку, так і в цьому 63 Від-
діл СУА провів коляду для залишен-
ців. Збірковими листами зайнялись
членки Відділу: листа ч. 1 — п-ні Ро-
ма Дигдало (56 дол.), листа ч. 2 — п-ні
Зеня Юрків (50 дол.), листа ч. 3 —
п-ні Ірина Іваницька (53 дол.), листа
ч. 4 — п-ні Олена Климишин (25 дол.).
Із зібраних грошей призначено 110
дол. на такі цілі: СХС, Мюнхен 50 дол.,
НТШ, Сарсель 20 дол., п-ні Тетяна Го-
лойда 20 дол., проф. Наталя Василен-
ко-Полонська 10 дол., фонд „Мати й
Дитина“ 10 дол. Щире Спасибі!

Наше Життя

РІК XX.

ЛЮТИЙ, 1963

Ч. 2

Леся Українка

Духові діти

ЕПІЛОГ

(Уривок)

Дев'ятий вал... Чи тож була вода,
Що марне так розбилася об кручу?
Тож сіль землі, то сила молода
Ішла на смерть, на згубу неминучу.

Лягала молодь у труну жива
З одважним усміхом, немов байдужа.
Отак індійська молода вдова
Іде вмирати на костиріщі мужа.

О, то було огнистее вино,
Те, що сп'яняло молодь героїчну!
По жилах розливалось воно,
Палило кров, до хмелю непривичну.

Правдиве „п'яне-чоло“ з буйних мрій,
Святої віри, молодого палу, —
Та хто б не кинувся від нього в бій
З широким розмахом збунтованого валу?

Чи сльози, чи квітки від нас належать вам,
Підкошені в розцвіті сил герої?
Коли б то так судилося і нам
Спалити молодість і полягти при зброї.

1900 р.

У місяцях лютому й березні поклоняємось пам'яті наших жінок-борців за волю. У тому часі згнули дві видатні жіночі постаті наших визвольних змагань. Наймення Ольги Басараб і Олени Теліги вже стали для нас символом.

А в цьому році наш поклін збігається з великими роковинами. Минає 50 літ від смерти Лесі Українки, що знесилена недугою, померла 1-шого серпня 1912 р. на Кавказі. Ці роковини відмітить увесь наш літературний світ і вся українська громада. Та з особливими почуваннями відзначить їх українське жіноцтво.

Слова Лесі Українки, „напоєні кров'ю її серця“, просвітили шлях цілого українського народу. Вони шукали дороги „тим людям, що ходять у ярмі“, вони бачили навколо „темноту тяжку“, де все спить, „як у могилі“. Єдиний наш храм у руїнах! — каже вона в алегоричній елегії.

І в розпачі самоти, в перехресті ударів поволи визріває в неї післанництво. Вона бачить ясно призначення свого слова. Спершу це рішення твердої постави проти сліз від безсилля. Потім зроджується думка, що вона йтиме самостійно без підтримки інших. А вкінці її очі не сльози вже ллють, а метають іскри-блискавиці. „Нехай впаде тюремная стіна“, кличе поетка. Вона змагає до інших пісень, ніж ми звикли їх співати, схиливши чоло у журбі.

І її пісня стала дійсно „вихром“. Пролетіла через „море льодове“ людської байдужності і пірвала „силу молоду“ за собою. Немов „огнистее вино“ падали її слова на молоді душі...

І пішли вони, оті жінки-борці „на смерть, на згубу неминучу“. Постаті античної Кассандри, нещасної Боярині, шляхетної Прісцилли, самотної Іфігенії, вірної Йоганни — це прообрази, що провадили. За їх вчинками й змаганнями пішли українські дівчата й жінки, пішло ціле покоління. Це вони „сп'яняли молодь героїчну“, що станула сама — „проти бурі“...

І тому в цьому році повертаємось до її слів, щоб згадати жінку-героїню. Цією її „єдиною зброєю“ вшановуємо пам'ять тих, що пішли за її покликом. Вони були її духовими дітьми, оті жінки, що поклали найвищу жертву в боротьбі за Батьківщину. Тож нехай слово їх духової матері пролунає для них! І в 50-ті роковини її смерті це буде найбільше признание за його силу!

Чи маємо обдаровувати публічні бібліотеки?

Між резолюціями 13-ої Конвенції США, у відділі, що торкається справ преси й видавництва, надруковано такий заклик:

„Змагати до того, щоб наш журнал фігурував у публічних бібліотеках, при чому Відділи даної місцевости ту передплату уфундували б.“

Це не перший того роду заклик у нашій пресі. Багато наших організацій і поодиноких осіб обдаровують публічні бібліотеки українськими книжками і журналами. Звичай цей прийнявся як своєрідний громадський добрий тон, і його загально вважають серйозним, а то й обов'язковим засобом української пропаганди. З цих причин еретична й непопулярна моя думка, що йде проти цієї загальної струї, викличе напевне здивування а то й обурення. Але, дозвольте, що вважатимемо справу цю дискусійною, що поставимо під сумнів доцільність такої пропагандивної акції, що запропонуємо Відділам США передплачувати „Н. Ж.“ не для публічних американських бібліотек, а для незможних і старших віком українських родин у Німеччині, Польщі, чи навіть таки в Америці.

В нас ще й досі панує стереотипна думка, що бібліотека — це місце, де переховуються книги, що це — своєрідний музей літератури, де в задушливій атмосфері старої шкіри і пожовклых листків паперу порохом припадає вікова мудрість людства. Американські публічні бібліотеки значною мірою вже відійшли і далі ще більше свідомо віддаляються від цього стереотипного „ідеалу“. На першому місці в публічних бібліотеках служба читачам і відборцям. Гаслом цієї служби є дати відповідну книжку відповідному читачеві у відповідний час. Бібліотека перестала бути книжковим магазином, а стала інтелектуальною службовою станицею. Всупереч поширеному переконанню, випозичання книг є тільки однією, і то не найважливішою ділянкою праці. Бібліотека дає своїй клієнтелі не лиш духовний стимул і культурну розвагу, — вона служить інформацією для щоденного життєвого вжитку, вона — незаступний допоміжний фактор в освіті й науковій роботі.

Останні декади нашого сторіччя принесли безпрецедентний ріст книжко-

вої продукції. Строга селекція книг зумовлена вже не тільки квалітативними критеріями, але й чисто фізичною неспроможністю бібліотек охопити й примістити таку повільно друкованого матеріалу. Щораз більш поширюється ідея спеціалізованих бібліотек — із спрямуванням відповідних матеріалів в осередки найбільшого їх запотребування.

Дарунки у виді белетристики і журналів публічні бібліотеки приймають із чемним „дякую“, але часто із умовним застереженням. Матеріали можуть бути використані тільки тоді, якщо члени й відвідувачі бібліотеки їх потребуватимуть. Навіть якщо даровані книги перейдуть бібліотечне оформлення і появляться на полицях бібліотеки — на радість своїх фундаторів — то, не потрапивши в книжковий оборот і не викликавши зацікавлення у читачів — вони швидко, а часто і назавжди, зникнуть у підвалах бібліотечних магазинів. Занадто бо ціниться в наш час місце на бібліотечній полиці, що за нього йде постійний змаг між кількома можливо однаково цінними, та неоднаково пожаданими книгами! У такій ситуації обдаровувати публічні бібліотеки белетристикою та журналами в українській мові, що на них у цих установах ніякого попиту немає — зайва витрата часу, грошей та енергії, що їх можна було б використати з більшим успіхом і з більшою доцільністю. Якщо конечно хочемо фундувати українську чужим бібліотекам, то краще вже спрямовувати свої зусилля на приватні бібліотеки високих шкіл, а дарунки обмежити до високо-вартісних, передусім наукових, творів.

Публічні бібліотеки утримуються в Америці за громадські гроші. У бюджет цих бібліотек своїми податковими вплатами вкладають свою пропорційну частину теж і українські громадяни. Але публічні бібліотеки служать передусім усім тим, хто хоче і потребує ними користуватись. Добір читального матеріалу в бібліотеках залежить у значній мірі від потреб і домагань членів та відвідувачів.

У відділі філадельфійської публічної бібліотеки, що приміщена в Дільніці Лоґан — п'ять хвилин ходу від централі США, в самому серці нового українського поселення — немає ні однієї української книжки. Зате існує

там невеличка колекція книг жидівською та гебрійською мовами. І в цьому не треба дошукуватись якоїсь чорної маґії, чи натиску несприятливих нам сил. Варто посидіти в бібліотеці дві-три години і переконатись віч-на-віч, що бібліотеку часто відвідують мешканці жидівського будинку для старців із близького сусідства, які ломаною англійщиною звертаються до бібліотекаря, щоб спрямував їх до полиці із жидівськими книжками. Почувальний і вартий наслідування приклад! Централь публічної бібліотеки Філадельфії закуповує часто книжки і не-англійською мовою. Робляться за-мовлення теж і на українські матеріали, але кількість їх залежна виключно від попиту й потреб читачів.

На це варто звернути увагу широкому колові наших книголюбів, зокрема тих, які хотіли б бачити українську книжку в публічній американській бібліотеці. Не обдаровувати треба публічні американські бібліотеки українськими матеріалами, а постійним відвідувальним натиском і зацікавленням домагатись, щоб публічні бібліотеки за власні фонди розбудовували свої українські колекції. Зробити це зовсім не важко: треба тільки справжнього широкого зацікавлення українською книжкою — не як предметом плиткої пропаганди, що призначений на експорт і на показ — а як предметом щоденного вжитку, що служить справжнім потребам нашого суспільства і репрезентує його культурний рівень.

Марта Тарнавська

КОНГРЕС МІЖНАР. ЖІН. РАДИ

Цьогорічний Конгрес Міжнар. Жін. Ради відбудеться в червні ц. р. у Вашингтоні в пам'ять основного З'їзду, що мав місце 75 літ тому. Господарем Конгресу буде Нац. Рада Жінок Америки. Для проведення Конгресу засновано почесний Комітет, зложений із видатних постатей кожного стейту. Протекторат над Конгресом прийняла п-ні Джекліна Кеннеді.

Нац. Рада Жінок Америки запросила до Почесного Комітету п-ні Олену Лотоцьку, голову США. У цій функції п-ні Лотоцька візьме участь у Конгресі Міжнар. Жін. Ради, з якою в'яжуть її давні зв'язки з Конгресу у Гелсінкі (1954) і Монреалі (1957).

Про „зелені“ листочки

Народне мистецтво взагалі, а вишивка зокрема, не є прямим відображенням природи і світу таким, яким вони є або були колись. Добір кольорів, ниток, також в основному не руководиться раціями примітивного натуралізму, а чисто естетичними законами декорації і орнаменталістики. Брак певних кольорів або наявність інших, прим. червоних, чорних ітп., були тим технічним обмеженням у рямцях якого витворився стиль. Техніка вишивання і матеріал — полотно теж були одною з підстав стилевості вишивки. Мистецьку індивідуальну творчість, таку важну в малярстві й інших родах мистецтва — в народнім мистецтві заступає традиція, а всякі зміни наростають повільно і критичну селекцію переводить традиційність смаку оточення і це діється на протязі поколінь. Тому критичне ставлення до іновації, яка тепер впроваджує „зелені листочки“ з легкої руки, є потрібне і нормальне і свідчить, що традиція народнього мистецтва ще не вмерла. Громадська опінія грає ролю того критичного регулятора смаку.

Сьогодні нових матеріалів для вжитку і кольорів ниток є величезна кількість, отже технічне обмеження, яке було одною з підстав стилевості-неначе б то відпадають. Але, щоб стилевість не відпала, то вишивальниця, так як і кожний інший народній мистець, мусить сам собі наложити суворі вимоги щодо селекції чи там добору матеріалів, красок і їх вальорів у відношенні до тла, щоб вони були в кінцевім продукті щонайменше рівновартні щодо свого мистецького імпаку так, як були старі мистецькі вишивки.

Слушна заввага, що іновації можуть бути доречними, якщо хтось сам собі творить новий взір. Бо приміювання традиційного взору до нових матеріалів ще не є його зміною, а відхилення мусить триматися подібних засад взаємовідношення кольорів чи орнаментів до нових матеріалів, як це було зі старим народнім мистецтвом. Це

вимагає і студіювання народнього мистецтва і вдумчивості в нього і багато дечого. „Зелені листочки“, рожеві чи фіолетні цвіти — це примітивний натуралізм, а всяка зміна народнього мистецтва на гірше, аби тільки інше — не додає нічого для розвитку мистецтва, а понижує його так званими „мистцями і етнографами“. Було і є чимало мистців, які студіювали і вглиблялися в народне мистецтво (Василь Григорович Кричевський, Микола Бутович і Ненадкевич), в мистецтво козацької доби (Нарбут, Бутович, Левицький), в мистецтво княжої доби ((Бойчук і його школа, Холодний, Гординський,

Дядинок, Стефанович-Ольшанська), а навіть в мистецтво трипілля (Я. Гніздовський). Всі вони присвятили чималу частину свого життя для вивчення певної ділянки, для зглиблення народньої (Еко) духовості, первісної або даної епохи — крім вивчення техніки. А що знаходили в своїй власній особистій духовості співзвучні риси, то розбудували своє власне мистецтво на традиційному ґрунті і доходили до надзвичайних нових і небувалих досягнень, які є вкладом у скарбницю народньої культури і виражали при тому новий образ світу, не примітивного натуралізму, а перетвореного на справжню мистецьку вартість. Їхнє мистецтво могло би і повинно б бути джерелом отих потрібних іновацій для сучасного т.зв.

Молода і дружка з с. Яблонова на Покутті
Bride and bridesmaid from the Pokutia region
in folk costume.

Звільнення Митрополита

Дня 10. лютого 1963 досягнула всі українські поселення у вільному світі вістка, що Митрополит Кир Йосиф Сліпий, звільнений із 18-річного ув'язнення, прибув до Риму. Тут прийняв його на довшій авдієнції Св. Отець. Преса західного світу присвятила цій події багато місця.

З великим зворушенням прийняли цю вістку українці у вільному світі, свій відгук знайде воно й на Рідних Землях. Постать нашого ерарха, що перейшов муки слідства, каторги й заслання, була для всіх нас світлим прикладом релігійної й національної стійкості. Тому разом із цілим українським народом радіємо його звільненню і в наших молитвах складаємо Всевишньому подяку за це.

В окремому листі ми висловили Преосвященному Владиці свій глибокий поклін та залучили пожертву до Його диспозиції.

Екзекутива СУА

народного мистецтва. Справжній мистець тим різниться від „мистця“, (гл. статтю л-ні У. Андрущенко), що після відповідної підготовки він може так заглибитися в минуле, як і в майбутнє і добити-

Молода з с. Яблонова на Покутті
A bride of the Pokutia Region,
Kolomea county.

ся мистецьких досягів, на які справжнє народне мистецтво потребує покоління і деякої ізоляції від приладкових зовнішніх впливів.

Для вишивальниць найкраще триматися традиційних wzoriv і кольорів. Тоді мистецькість вишивки належить народові, а вишивальниці краса технічного виконання. Зміни приміювання народних wzoriv до модерного вжитку мусять іти повільно, вишивальниці мусять бути приготовані на критику осіб, які більше можуть знати про мистецтво і народне мистецтво від них. Тоді ці зміни можуть довести до певних позитивних досягів. Але це окреме завдання. Треба би впрягти мистців і знавців народного мистецтва до творення нових речей в характері українського мистецтва.

Найбільше популярна в нас вишивка і запас знаних справжніх народних wzoriv вичерпується. Писанчарством займається деяка кількість, але комерціалізація писанок і намагання робити їх по змозі з механічною прецизійністю — на наших очах забиває мистецькість писанок. Ані традиційних wzoriv, ані техніки не заховується, писанчарство не стоїть на такому поземі як вишивкарство, а новий творчий вклад в писанки Оксани Лятуринської не знаходить ані відгону, ані зрозуміння. Різьба по дереві зовсім скомерціалізована. Килимарством, як мистецтвом не займається ніхто. Гапт забули що існує на світі. Кераміка не виходить поза перші спроби перемальовування wzoriv, звичайно гуцульських, на предметах, які своїм стилем цілком до цього не надаються. Правда, були цікаві спро-

би примінити трипільський орнамент в кераміці. Друкуння вишивкових wzoriv на сецесійних вазках, або натуралістичних писанок, цвіток і базьок на тарілках — в мистецтві називається „кіч“ або халтура. Заборонити цього робити ніхто нікому не може. Але як хтось підписує це найменням „українське мистецтво“ — Юкрейніен Арт — то мусять стерпіти критику, що це ані українське, ані мистецтво. Ніхто в нас не культивує мальванок, ані малювання текстильних матеріалів (так як прим. Докія Гуменна).

Є чимало нових технік, не вживаних у народному мистецтві, як мозаїка, емалія, батік, іконописна темпера і т.п. вживані як „габбі“, які краще надаються на транспонування традиційних wzoriv, приміювання творчости українських мистців, або створювання нових wzoriv.

Отже на закінчення одна загальна порада: лишіть те, що було добре, нехай по традиції буде дальше добрим, а впроваджуйте іновачії в нових ділянках і нових техніках. Це не буде зразу очевидно „українське народне мистецтво“, але мистецька праця в українському характері, і якщо витворяться за деякий час усталені форми і норми, то ці новинки можуть стати частиною нового народного мистецтва, так, як стала творчість Шкриблуків і Бахматюка в минулому столітті.

oo

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської

Весняний цикл, 16 лекцій
Осінній цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски, Осінне листя, Щebetали пташечки, Снігова баба.

Ціна одного циклу із збірничками (5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації „Нашого Життя“.

(Закінчення)

— Потім є зима. Ти її дуже добре знаєш й оскільки я помітила, не любиш її, може навіть ненавидиш. Добре собі нагадуєш нашу їзду минулої зими, коли нагло дороги покритися льодом і на нього спав свіжий сніг. Ти ковзався, крутився, туркотів і ми обоє вмирили зі страху: помимо давлення на тормози ти не міг задержатися і ковзався далі, а перед нами були інші вози або рів. Ні, то було страшно!

— Але там, у моїй країні кожен любить зиму. І знаєш, чого живають до руху? Гелікоптерів!

Карусь заскреготів і застрибав із великого здивування.

— Ні, ні, підожди, то не такі гелікоптери, що літають. Пам'ятаєш, ти їх нераз бачив! Чи ти приглянувся, що в них для осідання є двоє лещат, такі легко вигнуті дошки. Отож — узимку в нас уживають таких дощок. Ті, що стоять на них, наче птахи злітають із гір та легко й м'яко ковзаються по снігу. О, яка то радість, яка насолода! Сніг пухкий, м'який, іскристий. Бриліянтами сяє. А над ним синява й сонце. Не чуєш дороги, не відчуваєш нічого понад насолоду льоту.

— А по дорогах їдуть такі гелікоптери, запряжені в коня, чи коні. На них спочиває коліска, вимощена сіном. Ти зарієшся в сіно, обулишся кожухом, овинешся коцом, руки в хутрянні рукави чи кишені. Санки біжуть легко, дзвінок дзвонить у коня на шиї, дзвонюче зимовий ритм. І білий світ довкола, як казка. Правда, часом такий гелікоптер ковзається на боки, а то й перевернеться. Але небезпеки майже ніякої. Висиплешся до рову у сніг, як у мамину перину. Тільки сміх і жарти.

— Калат, калат, калат — так

Софія Парфанович

3 дороги

дзвінок, коли сани в'їздять на подвір'я. Світельце блимає в хаті, хтось підходить до віконця, протирає його долонею, прислонює нею очі й дивиться в ніч: гості заїхали на подвір'я! І зорі висипались на небо, наче іскряний мак.

— І діти мають такі саночки без мотора-коня: пару дощочок збитих, наче скринка. А як то летить згори, неначе м'яч! І яка радість гнатися вниз по добре виїждженому узбіччю! Земля крутиться, земля втікає, світ повен радості і личка дитячі цвітуть понад тим трояндами. Хоч на ногах часто татові чи мамині старі шкраби або такі позавивані вони шматами з мішків. Але їздити хочеться, навіть як немає саночок, на якійсь дошці а то й на самих штанах.

— О, зима, чудова, Карусь. А ще коли тебе чекає в хаті тепло і мама насипле тобі миску картопель, що парують запашно-смачовито. Ах, правда, ти таких радощів не знаєш, вони не є в твоєму стилі. Але що вони пахнуть краще, як бензина чи олива, то напевне.

Тепер я сміюся, але Карусь, мабуть, ображується, бо такі хоче звернути до рова. Та це йому не вдається і я примушую його таки держатися дороги. І далі сную свої спогади-думки. Карусь перестає ображуватися і котиться рівно і тихо по гладкій дорозі.

— Знаєш, раз була зима, як оце тепер і я була в горах. У нас, на Бойківщині — то такий стейт, розумієш.

Карусь підстрибує на якихсь ямках, очевидно, розуміє мене.

— Добре. Так отже я була в батька на святах. Там така самотна хата під лісом. Була. Не знаю, чи ще є, дімск мого батька. Бо він сам уже від років у землі.

— І були свята, і шумів ліс на Кичері і батько радів, що ми, діти, приїхали. Але в саме навечер'я приїхав селянин, щоб їхати до тяжко хворої жінки. Десь далеко за горами.

— Можеш собі уявити, як мені хотілось їхати. Інколи й тут, коли ти хочеш їхати, скажімо, до Ді-

тройту, я довго збираюся вдома та міркую — їхати чи ні. Потім вирішую їхати і починаю спішитися. Половину річей забуду, хвилююся й маю якесь погане передчуття. Вкінці таки себе переборюю і сівши біля твого колеса, таки пускаю мотор у рух. І коли виїздимо за браму, я кажу:

— Но, Карусь, їдемо. Тепер ми вже в дорозі, перед нами мандрівка. Я і ти, ми забуваємо вагання й деяку тривогу, вибігаємо на горбовинні дороги і котимось у даль. І тоді я успокоююся і сную свої думки й розмову з тобою.

— Отже я поїхала. Знаєш чим і як: дерев'яним возом, запряженим в одну худощаву конячку. Ти не бачив на своєму віці коней і певне дивуєшся, що це таке? То, Карусь, живий мотор, що їсть замість бензини траву й зерно і п'є воду, як зрештою й ти. Його не рухається ключем, тільки цмокуванням і покликком: вйю! З того боку то більш досконалий мотор, рід транзистора. Тільки замість кристалів має він серце й легені — теж два мотори. Така трициліндрівка, теж на чотирьох колесах, що їх називають ногами. Отже: дорога наша спершу бігла селом і хоч була вибоїста й камениста, але була. Однак швидко збочила в якийсь просмик між горами і знаєш, як виглядала? То був потік! Колеса в'їздили на каміння, зістрибували з них у воду, віз хитався й колісався і я держалася міцно драбини, бо боялася, що полечу між каміння й воду. Але чоловік сидів спокійно за своїм мотором, помахував батогом і тільки час від часу поцмокував

або покликуював. Замість індикатора вживається теж поклик у роді: гайта або вісьта! Так ми тряслися й хиталися з каменя на камінь. Вкінці не стало й того потоку і ми виїхали на покритому снігом полонину. Там під смереками стояла самотня хатка, що ледве її було видно з-поза чатини. Як гриб у моху. Така мала, пошита соломою. За хатою стіжок сіна з гострокінчастим верхком. Наш мотор спинився, чоловік закинув йому на шию торбу з сіном і він став їсти. Зовсім навпаки, як ти. Ти їси, коли їдеш, а він, коли відпочиває.

— В хаті були діти, що рачкували по землі й лазили по лавах та постелі де й лежала мати, що недавно породила ще одне з них. Була бліда як полотно і спливала кров'ю.

— Ти на цьому не розумієшся, то ж не розказувати тобі, що я робила і як виконала складну операцію в несамовитих умовах. Але життя врятовано, життя матері. Грошей мені не дали, не думай, що то так, як тут в Америці, що докторові не шкодують заплатити. Там би теж не шкодували, але не мали нічого і про те я знала, коли рушала в дорогу. Жінка тільки намовила мене взяти вузлик із восьми яйцями, щоб не їхала я стільки світу „впорожні“.

— І знову стрибали ми й ковзалися по камінні й ріні, але тепер уже легше було бо вниз. І коняка попоїла. І напилася води з потоку. На ніч ми були назад вдома і батько мій заспокоївся, а то ходив від вікна до вікна, покручував вуса — знову, щось, що ти ніколи не бачив — і хвилювався, чи не сталося мені щось у дорозі. Ні, таких випадків, як із вашим братом на тих дорогах-бездоріжжях не бувало, але віз мій перевернувся чи зломатися якесь частина, як от вісь чи що і ми мусіли б були ночувати в дорозі, чи там у полонині.

— Так отже, тобі й не снилось би їхати такими дорогами. Ти любиш гладкі поверхні, і швидкість, і газард. Я не хочу тобі випоминати, бо ти розмірно добрий хлопець. Але ваш брат річно помирає тисячі людських жить і ніщо не допоможуть ніякі винаходи й удіпшення. Кажеш: не ваша вина?

Я знаю — в ефекті люди дали вам життя і вони поносять вину. Але ж людина теж тільки до деякої міри годна опановувати швидкість і реагувати на несподівані труднощі й події на дорогах. А так ще погода, ковзкість, погана прозорість чи освітлення дороги, вкінці людські нерви, здоров'я, втома — коротко, ряд чинників, що кінецькінців можуть коштувати життя вам і їм.

Карусь котиться жваво й помуркує примирно. Він рішуче на такого небезпечного не виглядає, а вже супроти мене він не має ніяких поганих замірів. Він мій приятель.

— Але перестаньмо говорити про прикрі справи. Хай їм щур! Не проти ночі згадуючи.

— Отже такими дорогами не раз приходилось нам їздити. Інколи значно легше було йти пішки. І, знаєш, несамовито, скільки ми ходили. З перспективи часу й простору вірити не хочеться. Я вже не кажу про кількадевні мандрівки горами. То в нас у звичаю. Але от таке: улітку, живучи там у дімку, в горах, доводилось іти за поштою до сусіднього села. П'ять кілометрів — це рід милі — в один і другий бік. Але в кишені був лист, лист від коханого і йти за ним було щастя і не чулось ніг і втоми і було легко й тепло на душі. А знов моя подруга, що вчителювала на Лемківщині, ходила до своєї школи вісім кілометрів в один бік. Отже шіснадцять кілометрів денно. Між полями, що на них цвіло западне з'їлля, між лісами, що шуміли могутньою чатиною і поміж сільськими хатами. Ще вертаючись додому Юля збирала гриби в придорожньому лісі. А її брат робив дорогу до Кросна — 75 кілометрів — за один день, зачинаючи мандрівку десь о 4-тій рано. Усе те пішки, як то тут кажуть „з ногами“.

Карусь дивується й зі здивування закидає злегка задом. Що то для нього якесь там шіснадцять чи сімдесят кілометрів, чи там миль? Годинка чи її частина. А бідні людська лізуть поволі й ледве дихають!

Ми їдемо далі; дорога стелиться нам.

— Тут нам вільно п'ятдесят. Більше не берім, видно, що хтось

мудрий знав, скільки вільно. Там перед нами шістдесят, то розгустимо колеса й побіжимо. Бо потім маємо сорокп'ять, потім якесь село поклато собі значок: двадцятьп'ять, то попросту черепашиним ходом. А потім маємо нову гладеньку дорогу три милі. Ах, як ми любимо її! Ти котишся, як гумовий м'ячик і не чути тебе. Але останній кусник дороги, то ця вузька в обидва боки, де світла разять мене в очі і тебе в твої ліхтарні. Але то тільки двадцять хвилин. Обое тішимось, коли по'явиться перше світло і ми візьмемо наліво і за п'ять хвилин в'їдемо в браму. І паркуючи тебе, я скажу:

— Дякую тобі, Карусь, ти їхав гарно і привіз мене в порядку до хати. Але часом я забуваю напустувати твої колеса і тоді дивлюсь, а ти втікаєш назадгузь. Тоді я лаю тебе злегка тільки:

— Не втікай, Карусь, нічого не допоможе. Раз ми прийшли сюди, то вже мусимо залишитись. Я знаю, ти привик до гаражу. Який був, був. А тепер мусиш стояти на дощі й снігу. Я знаю, я все знаю. Але тут наше місце. Той клаптик, що на ньому ти стоїш і той, де моя кімнатка і де я животію. І немає іншого місця на світі, де ми належали б. Як і немає нікого, що зустрів би нас на пустих дорогах в неминуче і на пустих ночівлях у стіп смереки, що сумує самотою серед травнику перед шпиталем.

— І ти, охоловши з бігу по далеких дорогах, станеш непорушно, погаснуть твої ліхтарі, стукнуть двері і — дорозі нашій кінець. Спи, спокійно, Карусь, мій друже. Хай відпочивають колеса твої трудні і спить мотор у сподіванні нових доріг.

— Бо твоє призначення не сон, а біг далекими дорогами у відоме й невідоме. Дорогами Нової Землі, матері твоєї.

УСПИХИ ЖІНОК

Губернатор Мишигену Свейнсон покликав до життя Комісію Статусу Жінки, яка має прослідити можливу дискримінацію жіночої статі в публичному й приватному zatrudненні. Комісія складається з 20 жінок і 4 мужчин. У члени цієї Комісії увійшла радна м. Д'ґройту Маруся Бек.

Успіхи молоді

Дарія Зельська
Young artist Daria Zelska

Дівчина культури й знання Дарія Зельська, не дивлячись на молодий вік, (їй усього 23 роки), широко виявила свій талант та стала в авангарді молодих мистців-художників. Мистецьке світовідчуження органічно поєднала з громадською діяльністю та розумінням великого виховного значення мистецтва й цій шляхетній цілі віддає багато зусиль, сіючи зерно любови до мистецтва, як учителька малювання і рисування в середній школі в Вінніпегу.

Народилася Дарія у Влоцлавку (Польща) в 1939 році. Навчання в початковій школі розпочала в Німеччині, де й ставила перші кроки малої малярки й тоді вже її праці, виставлені на шкільних виставках, притягали увагу відвідувачів. В 1948 році, приїхала з батьками до Канади й тут, не гаючи часу, почала ходити на лекції малювання до вінніпезької картинної галерії. Будучи в шостій класі виграла першу нагороду в конгесті „Шрайнерс“ за найкращий малюнок з життя в цирку. Вже, як учениця середньої школи вступила до школи малювання Катерини Антонович, де дістала добрі вказівки в образотворчому мистецтві, реалістичні початки, що позитивно вплинули на її дальшу творчість. Там вона перейнялась духовістю українського мистецтва.

В середній школі стала мистецьким редактором шкільної газетки та президентом мистецького клубу. В 1957 році закінчила з відзначенням середню школу й вступила до Манітобського університету на факультет клясичного мистецтва, що його закінчила після трьох років з ступнем „Бечелор оф фاین артс“ з найвищим університетським відзначенням, золотою медаллю, за тезу „Орнаментика гучульської кераміки“.

Брала участь у чотирьох студентських виставах, що відбуваються при університеті та в місцевій картинній галерії, у спеціальній виставці тез в університетській галерії, у виставці „Молодих Малярів Вінніпегу“ та в шевченківській виставці УСОМ в Торонто.

В 1960 р., Дарії Зельській та Христині Навроцькій, як абсолювенткам університету, влаштовано окрему виставку, про яку прихильно відгукнулася преса. Скульптор Роман Коваль, з цього приводу писав: „Якщо окремо розглядати праці Д. Зельської під кутом кваліфікації, то в рисунку можна відчути чіткість схоплення форми, розмах техніки та експресію. В олійній техніці відчувається сконцентрованість, ніжність і найбільшу викінченість. В кераміці, Д. Зельська, виявила вміле володіння формою, подекуди ще зовсім вишуканою, але форма трактування доволі широка. Д. Зельська, справді багато осягнула“.

В травні 1961 року, Дарія, знов з блискучим успіхом, закінчила факультет педагогії.

Діяльність Дарії, художниці й педагога, активної і передової пластунки — це помітний вклад у розвиток українського культурного життя на еміграції.

Галина Мухин

**

Українська громада в містечку Честер, Па., гордиться успіхом своєї дівчини. Вчителька музики Марія Вейлін дістала стипендію на участь у семінарі Музичної Академії у Відні.

Молода Марія — це внучка членки 2 Відділу СУА, покійної Юлії Лебшак, заслуженої піонер-

ки і довголітньої голови Відділу. Вплив бабуні позначився на вихованні малої Марусі. Її велику музикальність скоро зауважили в родині і вже від 8-го року життя стали її вчити гри на фортепіані.

Закінчивши середню школу в Честері і Музичну Консерваторію у Філадельфії, Марія Вейлін почала заступати вчительок музики в Честерських школах. Окрім того мала багато приватних лекцій і сама не перестала працювати над собою, підготовляючись до степеня магістра. У висліді її впертої праці цього року припало їй таке відзначення. Окрім неї ще тільки одна вчителька музики з Пеннсилвенії призначена на той семінар. Але наша Маруся з усіх наймолодша, що й відмічено під час вирішення. В Європі вона напевно використала цю нагоду якнайкраще й удосконалила своє музичне вміння. У клясах видатних професорів музики багато скористала, і візьме також участь у музичних фестивалях деяких європейських країн.

Будучи тут Марія Вейлін завжди брала живу участь у громадській і церковній праці. Вчила у недільній школі й провадила молодь при Українській Православній церкві у Честері.

А коли повернеться, тоді напевне порадує членство Союзу Українок Америки своєю грою!

Марія Івахів

Марія Вейлін
Maria Weylin of Chester, Pa. won a scholarship to complete her musical studies in Vienna, Austria.

ПОЛІТИЧНА ДИСКРИМІНАЦІЯ ЖІНОК

В житті бувають різні дивовижі. Однією з них — це швейцарська демократія. Хоч вона найстарша в Європі, проте однобічна, бо лиш чоловіча. Жіноча частина швейцарської людности ще й досі позбавлена виборчого права.

Не можна сказати, щоб швейцарське жіноцтво не побивалось за цим. Провід робітничого й поступового жіноцтва та певні інтелектуальні круги мають за собою довголітню боротьбу за громадські права жінки. Але пересічна жінка швейцарського робітника чи селянина вже зжилася з думкою, що політика — це справа мужчин. І тому справа признання швайцарці громадських прав лиш повільно посувається вперед. Треба зазначити, що в округах із французьким населенням ця справа краще поставлена, ніж у тих, де живуть німці й італійці.

Але провід швейцарського жіноцтва не проминає ніякої нагоди, щоб виступити проти цієї політичної дискримінації. Недавно тому знов трапилась нагода для того. У парламенті порушено справу приступлення Швайцарії до Європейської Ради. Тоді Швайцарський Союз для боротьби за виборче право жінки проголосив декларацію, в якій вказав на третю точку статуту цього міждержавного об'єднання. Там підкреслена засада, що кожен член Європейської Ради шанує в своїй країні людські права й основну свободу всіх людей. А в Швайцарії, мовляв, немає того пошанівку, як довго жінки позбавлені основного права громадянства, себто виборчого. Тим самим Швайцарія не може стати членом Європейської Ради, хіба щоб змінила в тому напрямі свою конституцію.

Жінки промовляють до амбіції швайцарських чоловіків, щоб своєю дивовижною впертістю не компромітували Швайцарії. Щоб не робили погані опінії країні, що дала таких філантропів, як Пестальці, Дінан; країні осідку міжнародних гуманітарних установ; країні, ще минулого року святкувала століття існування Червоного Хреста...

Гадаємо, що вже недалекий час, коли й швайцарські жінки досягнуть свого слухного права.

О з е м .

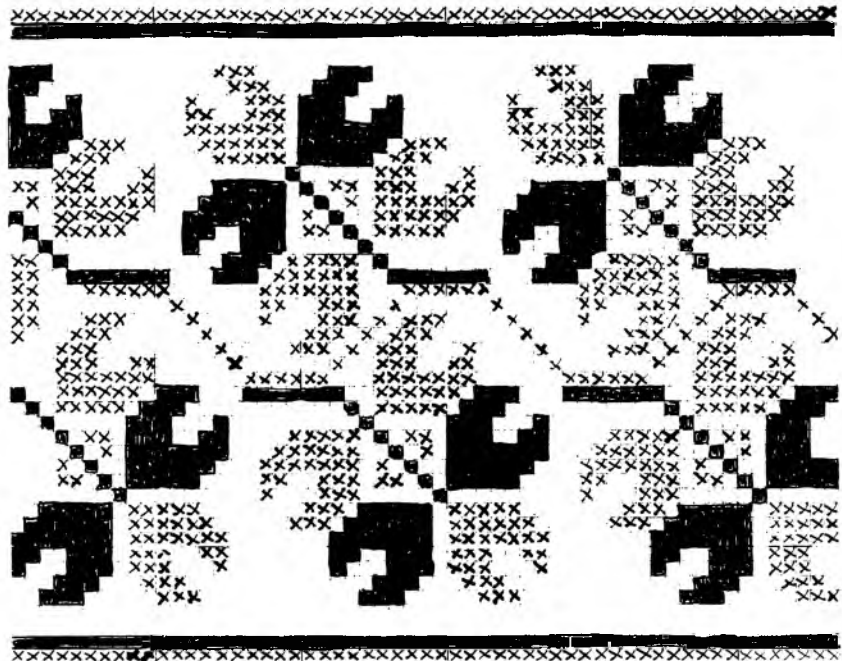
Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полум'я“ — твори Л. Українки англійською мовою?

Наша анкета

Скарбниця наших народніх узорів дуже багата. В ній маємо велику різноманітність мотивів і стібів і все це чудово пристосоване до нашого сільського побуту. У новішому часі українська жінка зачерпнула звідтіля не один орнамент і перенесла його в міський побут.

Та скарбниця народніх узорів невичерпна. Щоб її збагнути, треба знати засади нашого орнаменту. Треба пізнати орнамент і техніку вишивання різних околиць. Також треба знати предмети хатнього вжитку, для яких це було створене.

В тій цілі проголошуємо анкету. Подаватимемо в кожному числі український взір. Запрошуємо всіх вишивальниць і тих, що хочуть ними стати — приглянутись до його розміру й побудови. А тоді відповісти на питання, що їх ставимо.

Український взір

1. Яким швом вишиваний цей взір?
2. Із якої околиці він походить?
3. Для якої частини одягу чи хатнього предмету був створений і як приміненний?
4. Як можна його примінити в сучасному міському побуті?

Для учасниць анкети, що дадуть найкращу відповідь на всі питання, визначені три нагороди у формі альбомів узорів.

Наше інтерв'ю

У десятиліття Нової Сцени

Це вже дещо віддалені часи, коли то ми з радістю вітали вістку про приїзд до міста театру Заграва, Тобілевича, чи хоч би якогось там маловідомого провінціального театру. Навіть кожна театральна вистава амат. гуртка була для нас подією. На кожному представленні галерія та партер „тріщали“, а молодь за останні гроші купувала квитки до театру, часом навіть ішли „на галу“.

Слово кинене зі сцени було сильніше від найбільш патріотичних лекцій у школі. Це та вічна магія театру, про яку у своїй повісті „Кінфолк“ з життя американських китайців згадує письменниця Перла Бак. У своєму рідному театрі американські китайці знаходять по духу рідного краю, їх діти хоч говорять по-американськи, почувують себе китайцями, вони люблять свою далеку батьківщину — Китай.

Цю потребу тим більше розуміємо тут на еміграції. Доказом того полемічні дискусії в мистецьких гуртах та на сторінках преси. Питання, як можна б поставити постійний український театр не дає нам спокійно спати. Зокрема

пригадую недавно статтю письменниці Оксани Керч п. н. „Професійний театр чи аматорський гурток“, що шукає виходу з цієї ситуації.

А розв'язка її вже знайдена. Недавно тому театр „Нова Сцена“ в Шикаго відсвяткував своє 10-ліття. Врочиста вистава дня 2-го грудня 1961 р. і численні статті в пресі є доказом, що „Нова Сцена“ своє завдання ісповнила. Вона дала в цьому аматорському ансамблі те найбільше, що можна було досягнути — заступила українській громаді в Шикаго український театр.

Як приємно нам почути, що душею й ініціаторкою цього діла — жінка! Емілія Дороцька-Кулик — не професійна артистка. Але любов до театру глибоко запала їй у душу і провадила її все життя.

Чотиринадцятилітньою вона дебютувала в ролі Галини у „Грици“. Її гімназистку тоді „випозичили“, як вона зі сміхом розказує. Ці перші театральні кроки проходили під режисурою артиста Олександра Лезицького. Під його провідом вона виступала в п'єсах „Базар“, „Про що тирса шелестіла“, „Ніч

Емілія Кулик у ролі Кочубеїхи в інсценізації Б. Лепкого „Мотря“ Emilia Kulyk, director of the Ukrainian theater group in Chicago, in one of her recent roles.

під Івана Купала“, „Безталанна“, „Вій“ і т. д.

Закінчивши освіту, вона прийняла працю адміністраторки Жіночої Долі в Колсмії. Тут діяв один із кращих аматорських гуртків у Галичині під режисурою здібного артиста Олексія Скалзуба. Емілія Дороцька включилась у його члени й побіч своєї матері бл. п. Олени з Ярославичів Сосенко-Хоміцької вклдала в цю працю всі свої творчі сили. Тут я познайомилась і заприятимилась з Емілією. Ніколи не забуду її в таких ролях, як Гедда Габлер, Блакитний лис, Огні Іванової ночі.

Цю працю продовжувала вона також під час таборового життя в Німеччині. Відчуваючи потребу хвилі театральний гурток під її провідом ставив „Мати-наймика“, „Ясні зорі“, „За двома зайцями“ і т. д., а також веселі ревії, що їх вона сама укладала. Окрім сценічного обдєрування Емілія Дороцька-Кулик пробує своїх сил також у пері. Її новелі й нариси друкувались в українських журналах.

Вже в Америці вона виявила свій сатиричний талант у радієвих передачах. Її діалоги з партнером І. Матулком (Пелагія Швишко-Швицьковська та Яким Лукіянович Гаманець) п. н. „Великі проблеми малих людей“ здобули симпатію ши-

Сцена з п'єси „В неділю рано зілля копала“ за О. Кобилянською. Зустріч Тетяни (п-ні Віра Денисенко) з Грицем (п. Богдан Гада) The Ukrainian theater group New Stage in Chicago in one of its performances.

кагівської публіки. Як член Союзу Українок Америки Емілія Кулик часто служить Відділам СУА своїм талантом, влітаючи свої виступи в програму наших імпрез.

Переїхавши у 1950 р. до Америки Емілія Кулик, влаштувавшись на працю, приступила до організування театрального гуртка п. н. „Нова Сцена“, де понад 10 років працює режисером і головою драм. відділу. Білянс виставлених п'єс за 10 років великий: „Ясні зорі“, „Мина Мазайло“, „За двома зайцями“, „Верховинці“, „Синій лис“, „Діти Агасвера“, „Рідна земля“ і багато інших.

Що провадить і лучить цей театральний ансамбль? Що дало їм силу перетривати всі труднощі й потрясення, на які виставлений кожний театральний гурт?

Я переконалась про те, коли два роки тому була на пробах, що відбувались в домі Емілії Кулик. В ансамблі „Нової Сцени“ немає поділу на акторів „великої слави“ й мало відомих чи взагалі на артистів чи аматорів. Велика любов до мистецтва єднає всіх. Адже актори приходять по шоденній заробітковій праці, на проби, що часто поза північ затягаються. А в режисерки, що працює сім днів у тижні, теж звідкілясь береться енергія й сила. Всі відчувають, що вистава — це спільне їх діло і кожне з них вкладає туди свою важливу частку.

Мазепинський рік „Нова Сцена“ вшанувала виставою п'єси „Мотря“, що пройшла з небувалим успіхом. З нагоди десятиріччя виставлено п'єсу „В неділю зілля копала“ за О. Кобилянською. Ця п'єса йде тепер в театрах України і її виставлення в нас має символічне значення. У п'єсі виступали — Б. Гада, В. Денисенко, В. Дзуль, І. Зботанів, М. Іващук, Е. Кулик, К. Ліщина, І. Матулко, К. Мацкевич, С. Мацкевич, Е. Мирза, М. Руденко, А. Сабатковський, Є. Сабатковська, І. Шандровський, Л. Цепинський, Л. Цепинська, С. Фурманюк, В. Яримович, Н. Яримович. Не брали участі в виставі, але служать Новій Сцені своїм талантом — Г. Бойко, Л. і О. Вдовиченки, Я. Маркевич, Б. Наконечний, М. Орлик, О. Сацюк, Р. Турянська.

Багато праці для сценічного

Юна подруга

Так трудно писати про людину, що була давно колись у вашому житті. Особливо, коли ви знали її майже дівчинкою. Про поета Олену Телігу будуть згадувати. Але про юну постать із студентських літ?

Прага, 1923 р. Ми ще без пашпортів, бо в більшості перебрались без дозволу через границю. Наша мета — вчитися і ми перш усього записались до Педагогічного Інституту ім. Драгоманова, а оформлення прийде пізніш.

По руках ходить книжечка „Сагайдак“ Юрія Дарагана, нашого товариша. Сам він двічі був на лекціях і вже його немає — кажуть, що в шпиталі. А вірші ніжні і такі повні туги...

Проминув рік. Ми вже пізнали себе взаємно й поринули в книжки. Одні боролися з поезією, а другі з сухотами. І журнал видали для початку. Вірші писали майже всі, а з сухіт дехто вудував, а дехто й помер.

Серед цієї нашої братії запам'яталось двоє недолітків. Це так із нашого погляду. А з їх погляду ми були переростками, що їм уже не було місця на університетській лавці.

Одна з них — ми кликали її Тушканчиком — сиділа на лекції, де професор розглядав легенду Варлаама і потихеньки займалась манікюром, за що час від часу діставала догану. Перед іспитами вона їздила в окремому купе з котримсь із трудящих студентів (всі ми мешкали поза Прагою) і слухала всю премудрість. І — талант! Здавала іспит не гірше свого вчителя.

оформлення вложили Анна Бачинська, музичний керівник і диригент проф. І. Повалячек та проф. В. Чижик. Співпрацювала танцювальна група СУМА під керівництвом С. Косовського. Декорації виконав Вольський-Лепеша.

Чи ця вистава й цей ювілей не є найкращим доказом про живучість нашого театрального мистецтва і його вигляди в нагній дійсності?

Ярослава Сосенко-Острук

У другої дівчинки був такий гарний і задиристий носик, що я не раз, залюбувавшись, малювала її силует. Особливо, коли професор випишував крейдою на дошці дієслово з порівняльного мовознавства.

Ходив анекдот, що коли ці дві однолітки знайомились, то Тушканчик велично глянула й вимовила славетне прізвище свого батька.

— А мене звуть Леною Шовгеньєвою, відповіла гордо друга.

Минуло ще трохи часу, ми покінчили Інститут, одержали дипломи педагогів. Роз'їхались, а дехто тим часом, поки його приймуть на працю, склав докторат. Призабулись обі дівчинки зі спільної лавки.

І раптом читаю в журналі вірш. Гарний, ліричний, а враз надиханий якоюсь силою. Підпис під ним — Олена Теліга. Хто це? Мені кажуть, що вона вчилася зі мною. І пригадався мені милий, знайомий силует із задиристим носиком. Невже це вона? Недарма гоняв нас проф. Сімович по всій граматиці і складали ми чи не 40 іспитів із усіх ділянок.

Ще минув час. Війна. І знов ім'я Олени Теліги дійшло до мене. Відгуком із Києва, де вона з чоловіком гуртувала літературну молодь. Із жвавої студентки виросла жінка-поет, а потім друг-герой.

Такою була моя юна подруга університетських літ.

Галя Мазуренко

УСПІХИ ЖІНОК

Співачка **Марія Балук** із Аргентини концертувала тепер у ЗДА. По виступах у Нью Йорку і Філадельфії критика ствердила в неї гарну італійську школу й добрий голосовий матеріал. Вона співає в аргентинській опері, але має також досвід і репертуар камерного стилю.

У жовтні м. р. відбулось у сальонах Брук Бонд Сентер у Торонто виставка картин **Ірини Носик**. У 36 експонатах розгорнулась вся гама творчості молодої малярки. Ініціатором виставки був український Відділ ІОДЕ ім. Олександра Кошиця. Виставку відвідало около 200 осіб.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1963

З позинів Відділіє

Імпреза світлички

Вже кілька місяців світличка 43 Відділу у Філадельфії готувалась до цього виступу. Щосуботи діти танцювали таночки, а „солісти“ співали свої пісні. „Я — грушечка!“ — хзалилася мала Христинка своїй сестрі-школярці, коли приходила з світлички додому. — „А я — яблучко!“ — заязляв трохи старший від неї Ігор.

Врешті настав день 3. лютого 1963 р. Зараз по полудні стала збиратись дівтора в Українському Домі Найтавну. Тут метушилися членки Управи — вих. референтка п-ні А. Богачевська, вчителька світлички п-ні М. Сенейко і голова Відділу п-ні О. Грабовенська. Тільки передягнути всю дівтору! Має йти п'єса Івонни Савицької „Осінь казка“ і в ній виступають майже всі діти.

П'єска дуже добре придумана для наших дошкільнят. У ній нескладна дія — сон малої Білочки. Їй сниться осінній сад, повен зрілої соковитої садовини, а в ньому садівник, дід Тарас і дівчина „Осінь“, що дерева розмальовує. А докруги дерев танцюють малі грушечки, яблучка, сливочки й орішки. Яка розкіш!

Дуже добре розв'язано справу декорацій. П'єска відбувається посеред залі, отже й тут уставлені чотири стрункі щепи з паперови-

ми листками й свочами. По середині звичайний пеньок (наподіблення) для діда, а з боку повалений стовбур для Білочки. Це й увесь краєвид саду, що для дітей перетворився в цілий світ. Починається осіння казка.

Її започатковує своїм словом ведуча. Це — Галинка Петрович у гарному українському строю. Вона виходить на сцену і з того підвищення пояснює дію. „Осінь“ у яскравому вбранні (Христя Шуст) співає свою пісню й розмальовує листя дерев, дід Тарас у широкому брилі (Юрко Трипуленко) підбілює стовбурі й милується своїм урожаєм, а поруч спостерігає це білочка у мохнатому козушку (Туля Білик). Врешті ведуча заповідає танок садовини й дідуся Тараса оточують сливочки у жвавому танку. Це Таня Шуст, Арета Бук, Оленка Одежинська, Ромка Касіян, Галля Гурська, Туся Трищевська, Орест Артимів, Андрійко Заяць.

По веселому танку сливочок слідував повільний грушечок. Це — Наталка Турченко, Христя Кушмелин, Христя Ракоча, Олько Конрад, Ігор Макаренко, Ігор Заяць знов обплели руками діда, дякуючи йому за догляд. Врешті розмахнулись найбільші діти-яблучка. Це були — Світлана Мельник, Ромко Беднарський, Таля Лучанко, Ярро Скїра, Ігор Чижович і Юрко Пенцак. Коли вони скінчили свій танок пустились у рух дітигорішки. Це були — Улася Бачинська, Зїрка Зінченко, Надя Мельник, Таня Німилович, Ромко Гриців і Зенко Фарїон. Усі костюми теж були дбайливо придумані й гарно виконані. Та найкраще поривав дітей рух танку. Дарма, що вони не пам'ятали, в котрий бік їм крутитись чи вклонятись! Але сам звук вальса чи козачка їх рухав!

Коли вони врешті створили велике коло (трохи замало було місця на те), тоді перемішались „яблучка“ зі „сливочками“ й дитячій радості не було кінця. Цим останнім танком закінчилася п'єска, що була виявом радості обильним урожаєм. Діти пішли передягатись. Врадувані матері, батьки й

тети готували їм тут перекуску з гарно поставленого буфету. Ним зайнялась невтомна господарська референтка 43 Відділу п. Л. Федак, із допомогою пп. Ст. Соневичької і М. Капій.

Але забава тільки що почалась. Коли усунено з середини залі крісла, діти ще довго забавлялись під проводом своєї улюбленої вчительки п-ні Марії Сенейко. Свято відкрила коротким вступним словом голова Відділу п-ні Осипа Грабовенська, а на кінці подякувала всім за участь.

Імпреза дала перегляд праці світлички та її спромог. Л. Б.

ОБ'ЇЗДКА ГОЛОВИ ЦЕНТРАЛІ

Згідно з рішенням Екзекутиви СУА п-ні Олена Лотоцька розпочала дня 1. березня об'їздку Відділів у трьох Округах. Першим етапом об'їздки є округ Огайо з Окр. Радою та Відділами — 7 в Акроні, 14, 30 і 33 у Клівленді та 69 у Лорейні. Дальше пані голова затримається в окрузі Мишиген і відвідає Окр. Раду і Відділи — 5, 23, 26, 31, 37, 56, 58 і 63 у Дітроїті та 38 у Ленсінгу. Вкінці завітає до округу Ілліной і відвідає Окр. Раду і Відділи 22, 29 і 36 у Шикаго і 51 у Милвокі, Виск. Перебуваючи в середуших стейтах п-ні Олена Лотоцька відвідає також далеко висунений на захід 16 Відділ СУА у Міннеаполісі. Щоб затіснити контакт з українським жіноцтвом у Денвері, Колорадо, запланована і там на закінчення об'їздки зустріч із жіноцтвом.

Окружні Ради й Відділи СУА підготувались уже до об'їздки, що дає завжди організаційні користі та скріплює контакт із Централєю.

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу нашої незабутньої товаришки з гімназії СС Василянок у Львові бл. п. Ярослави Оленської-Кисілевської складаємо 55 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Люба Білик, Анна Гогоша, Надія Карачевська, Доля Криницька, Анна Лятишевська, Дарія Ломницька, Олена Панчишин, Люба Прокоп, Марія Сахрин, Софія Соколишин, Ліда Федюк.

Конкурс на сатиру

Сатира — це могутня зброя! В ній неначе у дзеркалі можемо побачити наші прикмети й наші хиби, наші осяги й недоліки. Тому й сягаємо за цим засобом, щоб розрядити невдоволення і здоровим сміхом перескочити труднощі.

Твори сатиричного пера вже стали напливати на наш Конкурс. Та ми пригадуємо, що реченець Конкурсу закінчується 30. квітня 1963 і всі, що хочуть взяти участь, могли б якусь тему опрацювати. Саме життя насуває їх тим людям, що вміють спостерігати.

Сатиру-одноактівку прохаємо надсилати під псевдонімом, подаючи в окремій, запечатаній коверті справжнє прізвище автора.

ЖЮРІ КОНКУРСУ СУА

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Відділ СУА в Маямі ім. О. Теліги ділиться сумною вісткою з членством СУА, що невблаганна смерть забрала з наших рядів дорогу на-

шу посестру бл. п. **Анну Кохановську** на 68 р. Її трудолюбивого життя. Покійна весь час проживала в Шикаго, де належала до таких наших організацій як „Запомогове Т-во Українських Жінок“, в якому була довголітньою секретаркою, до Робітничого Союзу, Відділ 93 ім. І. Франка, до хору ім. Ю. Бенецького. Від молодих літ працювала для добра української справи.

Останні 2 роки проживала бл. п. А. Кохановська зі своїм чоловіком у Маямі, де відразу вступила в ряди СУА і була активною членкою нашого Відділу. Була також довголітньою передплатницею журналу „Наше Життя“. Покійна була дуже лагідної і милої вдачі й тому її втрату болюче відчуває вся наша громада. Останню прислугу віддали Покійній членки нашого Відділу, беручи численну участь у панахиді і похороні, що відбувся в Маямі дня 26. січня 1963 р. Спи вічним сном, дорога посестро, а вільна земля Вашингтона нехай буде Тобі легкою!

Є. Остап'юк, прес. реф. Від.

Творчий шлях Лесі Українки

Накладом Комітету Побудови
Пам'ятника у Клівленді

Ціна 1 дол.

Замовляти у Централі СУА

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Повідомляємо усе членство СУА, щодня 30. листопада 1962 р. волею Всевишнього відійшла у вічність членка нашого Відділу бл. п. **Ольга Стадник**, родом Футрак. Походила з Тернопільщини, середню освіту закінчила у Львові. Була членкою Союзу Українок на рідних землях, Об'єднання Українських Жінок у Німеччині, а потім 33 Відділу СУА у Клівленді. Бл. п. Ольга Стадник завжди виконувала сумлінно свої обов'язки, наскільки дозволяло їй слабке здоров'я. Залишила у смутку чоловіка, радника д-р Івана Стадника і сестру п-ню Наталію Олійник, членку нашого Відділу.

Нехай земля прибраної батьківщини буде їй пером!

**Членки 33 Відділу СУА
ім. Л. Українки в Клівленді**

АКРОН, ОГАЙО

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 13. січня

1963 по довгій і важкій недужі відійшла від нас на вічний спочинок довголітній членка 7 Відділу СУА **Єлисавета Міскало**, проживши 60 років. Вона вступила до нашого Відділу в 1937 р. та все ставала до помочі, коли того було потрібно. Залишила у смутку сина, дочку, чотири внуки та сестру. Похоронна відправа відбулася 19. січня в українській католицькій церкві Сошествія св. Духа при великій участі членок нашого Відділу, родини, приятелів та знайомих. Покійну поховано на католицькому цвинтарі св. Христа в Акроні. Вічна їй пам'ять!

Антоніна Кулик

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

З приводу смерті нашої дорогої членки бл. п. Ольги Стадник висловлюємо наше щире співчуття чоловікові її д-рові Іванові Стадникові і сестрі п-ні Наталії Олійник і замість квітів складаємо 25 дол. на цілі суспільної опіки СУА.

**Членки 33 Відділу СУА
ім. Лесі Українки**

У змагу за Наше Життя

З початком 1963 р. Відділи СУА й наші прихильниці виявили свою активність у приєднуванні нових читачок. Завдяки їм круг наших передплатниць поширився. З вдячністю подаємо їх список, нотуючи їх досяги для майбутньої нагороди.

Вже тепер припадає нагорода за приєднання 5 передплатниць п-ні Стефанії Левченко з Денверу і п-ні Марії Волинець із Шикаго (29 Відділ СУА). Вони ще не подали, як бажають її використати.

Придбали нових передплатниць в останньому часі:

Ю. Артимишин, Нью Йорк	1	Надія Лозинська, Елмгерст	1
Анастасія Бойцун, Трентон (11 Від.)	1	Стефанія Луцки, Торонто	1
Надія Бігун, Мейпвуд	1	Лідія Макаренко, Філадельфія	2
Павлина Будзол, Дітройт (5 Від.)	1	Василина Марфей, Гемтремк	1
Ірина Білинська, Нью Йорк	1	Катерина Михаськів, Пассейк	1
Марія Флюнт, Брістоль	2	Софія Мельник, Честер	1
Анна Гогоша, Коговз	3	Міра Михайлів, Честер	2
Марія Гарасим'як, Бруклін	1	Г. Онашко, Рочестер	1
Софія Горобець, Бранфорд	1	Іванна Осідач, Філадельфія	1
Іванна Городиська, Шикаго	1	Ольга Падик, Торонто	1
Марія Городецька, Сиракузи	1	Наталія Рушицька, Ірвінг	1
Осіпа Грабовенська, Філадельфія (43 Відділ)	1	Олександра Рабій, Нью Йорк	1
Анна Ярко, Ньюарк	1	Ольга Татай, Денвер	1
Рома Яхторович, Шикаго	1	Марія Савицька, Джемейка	2
Євгенія Кекіш, Нью Йорк	1	о. прот. Ананій Сагайдаківський, Бруклін	1
Софія Когут, Клівленд	1	Ярослава Салик, Нью Йорк	2
О. Копачівська, Гемілтон	1	О. Літинська, Ютика (57 Від.)	3
Ольга Кобзар, Гантер	1	Софія Сокологорська, Елмгирст	1
Євгенія Костюк, Філадельфія	1	Анна Візняк, Честер	2
Ірина Левицька, Елизабет	1	Анна Задойна, Клівленд	1

Хто черговий?

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1963

- Ukrainian Woman -

Russia's One Hundred Year War With the Ukrainian Language

One hundred years ago, in 1863, Valuyev, the Russian minister of the Interior, made history by his notorious pronouncement that "there is not, there has not been, and there cannot be such a thing as an Ukrainian language." This statement was accompanied by a special circular which prohibited the publishing of all Ukrainian books except belles-lettres.

This marked the beginning of an all out war against the Ukrainian language. During the first 50 years there were many fluctuations. The persecution reached its peak in 1876 through the Emski Ukas, proclaimed by Tsar Alexander II in 1876, when even theatrical performances and lectures in Ukrainian were forbidden. With time tension was released a little. After the revolution in 1905 even an Ukrainian press was allowed, if one daily newspaper and several weeklies could be so considered.

The revolution of 1917 became a turning point. The revival of Ukrainian national culture was overwhelming; and the young Ukrainian state devoted considerable effort to spread it in different directions. The Ukrainian Academy of Sciences and the State University were established in Kiev; the National Museum, the Ukrainian State Theater and the State School of Drama were founded. In 1918 there were in Ukraine 104 publishing houses; and in this one year alone 1,084 Ukrainian books were published.

Although Ukrainian People's Republic was short-lived, and soon the Russian Communists emerged victorious, the national re-awakening in Ukraine remained an element of tremen-

dous power. Lenin himself realized that "to ignore the importance of the national question in Ukraine would be to commit a deep and dangerous error."

In 1923 the Communist party issued the historical decree of "Ukrainization," the most important of Soviet Russian concessions to Ukrainian nationalism. The Ukrainian language was once more introduced in schools, courts, and newspapers and business.

For forty years, from the named decree there were again many fluctuations, but of a far greater reach. The first decade brought a vivid flowering of Ukrainian culture and intellectual life which manifested itself in literature, in fine arts, in theater and music, in scholastic methods and achievements. The cultural revival stirred also political thoughts. A se-cession of Ukraine from the Soviet Union was considered. "Away from Moscow!" became the Ukrainian intellectual's favorite slogan.

Al this was incompatible with the aims of the Soviet empire builders. The war with the Ukrainian language came again into the open. Ukrainian scholars and writers were accused of nationalist tendencies and persecuted accordingly. The Ukrainian language was no longer used in the official proceedings of the Kiev government; and in 1938 Russian was officially introduced as the compulsory secondary language in all schools.

The under-current of the Ukrainian national consciousness however, is strong and demanding, and must be taken into account, even by the enemy.

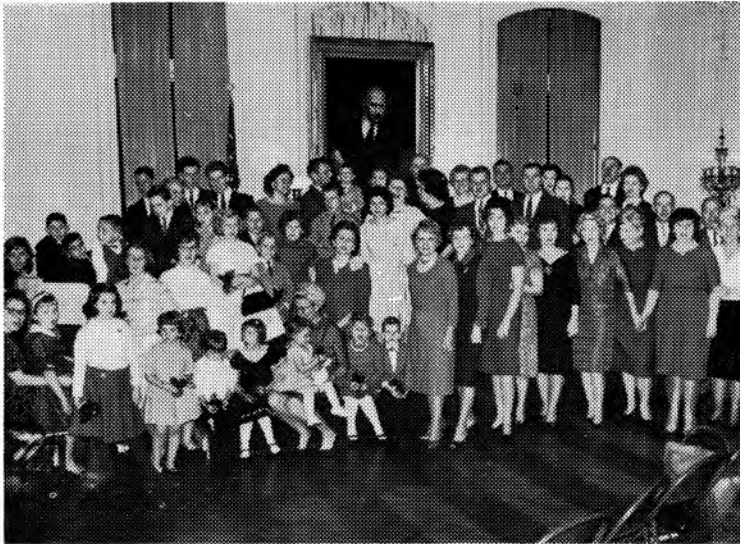
After the death of Stalin a slight tension-release was once

more considered. Ukrainian began to be used more freely. Permission was granted for the publication of the long over-due Ukrainian encyclopedia. The Ukrainian press began to publish articles and letters from readers who defended the rights of the Ukrainian language and demanded increased quantities of Ukrainian books, newspapers, text books, records. The relaxation however, was but one of the many fluctuations in the century-old policy of Russification. The Russian language still predominates in cities, factories, universities, administration.

Many more books are published in Ukraine in the Russian language than are in Ukrainian. The average circulation of Ukrainian books is kept considerably lower than that of Russian books; and many of the Ukrainian books are but translations from Russian.

In 1958 a far-reaching reform of public education was proposed; parents were to be given a choice between Russian and Ukrainian schools for their children. But parents are under pressure of one-sided propaganda, and pupils of non-Russian schools are victims of discrimination. They may find themselves barred from higher education, military academies, and governmental institutions, where Russian is the sole means of communication.

The century-old Russian war with the Ukrainian language is still going on. It uses subtler weapons and modern tactics now, but its aims are the same as those of a hundred years ago. The Ukrainian language, just as the Ukrainian national spirit, has proved to be a formidable foe to both mighty Russian empires. Even at the beginning it was too strong to be crushed. It survived all the terror and persecutions, and now that it grew

Christmas Party of UNWLA Branch 72 in New York City.

Christmas Party

Branch 72 in New York City

"Soyuz Ukrainok" Branch 72 of New York City held its first Christmas party at the Ukrainian Institute on Saturday, December 15, with a group of 80 attending. The party was a happy occasion in which the members, their husbands and children took part, with the singing of Ukrainian koliady and other Christmas carols and performances by the children.

The President of Br. 72, Mrs. Mary Dushnyck, welcomed the guests and expressed the hope that the Christmas Party would become an annual event of the group, with more Ukrainian features, and would serve to perpetuate Ukrainian Christmas traditions. Mrs. Dushnyck presented Mrs. Myroslava Karp, Cultural Chairman, who introduced the young people taking part in the program. These included: Johanna Klawnsnik, Barbara, Billy and Joyce Chupa, Theresa, Ai-

even stronger, it shall prevail. This is warranted by the youth of today's Ukraine which displays a remarkable national pride and a daring courage in its defense of Ukrainian language and culture.

Martha Tarnawsky

mee and Elizabeth Kudlak, Mark Dushnyck, and Merrill Liteplo. Merrill, who accompanied himself on the piano, captivated young and all with his splendid singing and interpretation of "Twas the Night Before Christmas," Clement Moore's poem set to music by Ken Darby.

Passers-by on New York's Fifth Avenue at 79th Street paused as they heard resounding notes from the Ukrainian Institute as the entire group, led by Mrs. Karp, joined in the singing of Christmas carols, with Merrill Liteplo at the piano.

The highlight of the evening for the small fry, ranging from two years and up, was the appearance of Santa Claus who distributed gifts to all the children present. Mr. Bill Redosh was responsible for bringing Santa to the party!

After refreshments had been served and baskets of candy given to the children, the youngsters gathered around Merrill Liteplo at the piano for another round of carols and songs.

A fitting climax to this joyous evening was the gentle snowfall which greeted the guests as they went out of the Ukrainian Institute into the silent night.

Mrs. Stella Klawnsnik was the

INDEX OF ENGLISH ARTICLES IN OUR LIFE, 1962

CHAPTER ACTIVITIES

	No. Pg.
Branch 1	9 17
Branch 37	No. 2 p. 17 4 17
Branch 52	11 18
Branch 61	8 18
Branch 62	3 17
Branch 66	6 17
Branch 72	
No. 5 p. 18	9 17
No. 7 p. 17	9 17

EDITORIALS

Mary Dushnyck: Our Christmas Programs	11 16
Help for our Churches	10 16
Our Award	6 16
S. Pushkar: Two Conventions	8 20
S. Shumeyko: A Query to the Press	No. 4 p. 16 5 16
S. S.: Olena Teliha	2 16
— Ukrainian Dance Group	7 16
J. Wolcott Piper: The Russian Soviet Mirage ..	No. 1 p. 17 3 16

FEATURES

Mary Dushnyck: Are You Voting in the Elections ..	9 16
Captive Nations Committee Children's Costume	5 17
No. 7 p. 18	No. 8 p. 22 9 18
Easter Table	No. 4 p. 18 10 18
General Federation of Women's Clubs	10 16
Literary Award	11 16
New School Term	3 18
I. Pawlykowska: Ireland, the Green Island	1 18
H. Prociuk: Luncheon for UN Delegates	6 18
Thesis on Ukrainian Easter Eggs	10 16
Ukrainian Women Scholars .	5 18

POETRY

Olena Teliha: **	2 17
— The Unique Feast	3 17
D. Vikonska: Prisoners	6 17

RECIPES

Cheese Cake	4 18
-------------------	------

chairman in charge of refreshments.

The officers of Branch 72 are: Mrs. M. Dushnyck, President, Mrs. M. Lesawyer, Vice-Pres., Mrs. L. Bochonko, Secretary, Mrs. A. Bezkorowajny, Treasurer, and Mrs. A. Harrison, Asst. Secretary.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1963

	No.	Pg.
Fruit Bar	6	18
Fruit and Nut Zwieback ..	10	18
Roast Lamb	10	18
Sauerkraut Salad	5	18
Spring Beet Soup	5	18

SHORT STORY

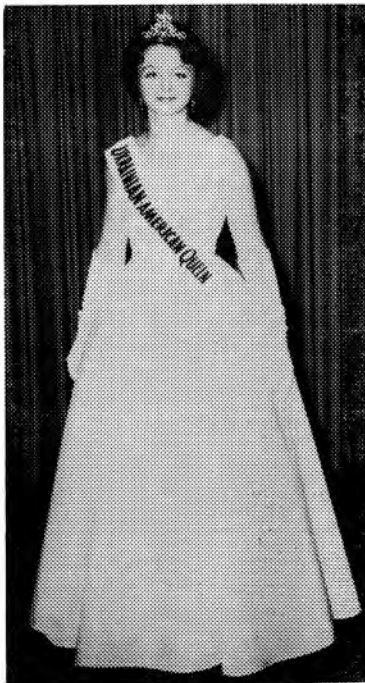
C. Malitska: Leila's Harp ..	11	17
------------------------------	----	----

SUCCESSFUL WOMEN

Eugenie Andruchovych	10	17
Mary Beck Wins a New Term	2	18
Anna Chopek	3	18
Eudokia Dychko-Blavatska .	3	18
C. Malitska	11	18
M. Moraczewska's Paintings	1	19
Dr. Bohdana Salaban	5	17
Y. Sena	3	18
Nadia Somko	5	17
Daria Vikonska	6	17
Emily Zaporozets	3	18

UNWLA HIGHLIGHTS

Banquet at the UNWLA		
Convention	8	21
Mary Dushnyek: Let's Make		
Our Plans	9	16
New UNWLA Board	8	21
Our Convention	7	17
Our New Home	1	19
Synopsis of the UNWLA		
President's Report	2	18
Women's Arts and Crafts		
Exhibit	10	17

Miss Natalia Pope was elected queen at the Annual "Embroidered Ball" in New York City.

WFUWO representative Mrs. A. Kovalsky talking with Mrs. Kath. Schumacher, Chairman of the German Section of World Movement of Mothers and the Mayor of Bad Godesberg.

Ukrainian American Queen

Natalia K. Pope was elected Ukrainian American Queen for 1962 at the annual "Embroidered Ball" sponsored by the New York branches of the Soyuz Ukrainok earlier this year. She was to have been presented to the press and public at the National Women's Exposition which took place annually in November. However, due to unforeseen circumstances, the exposition has been discontinued.

Natalia and the other Nationality Queens were honored guests at the annual "Dinner of Champions" in October, which was sponsored by the People-to-People Sports Committee at the Hotel Astor in New York City. Dale Robertson, TV actor, introduced the Nationality Queens, with Natalia leading the procession to the dais.

In November, Natalia, as the Ukrainian American Queen, attended a Theatre Benefit at the DeMille Theatre in New York City. In a pre-performance program Natalia along with the Queens representing eleven other nationalities was introduced to the special audience by Miss Helen E. McCarthy, Community Relations Chairman of the American Nationalities Commit-

tee. Colonel Edward P. F. Eagan, President and Chairman of the President's People-to-People Sports Committee, Inc., described the duties of this committee as — to improve world understanding among Americans of different ethnic backgrounds and the people of other nations. Colonel Eagan further mentioned that the Nationality Queens would be invited to participate as a Hospitality Committee at the international sports activities sponsored by his committee.

Natalia Pope is the daughter of Olga Pope, member of Branch 4 of the Soyuz Ukrainok, and Mathew J. Pope, National Commander of the Ukrainian American Veterans. She attends St. John's University and is studying for a career in law and international relations. She enjoys and participates in Ukrainian Folk dancing and has attended the Ukrainian Culture courses at Soyuzivka.

At the 1963 "Embroidered Ball" held on Saturday, February 1, Natalia crowned the 1963 Ukrainian American queen who was selected from among the many young ladies present.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

П'ЯТНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДРУГЕ

У світлі дійсности

„Українська жінка на Рідних Землях у світлі дійсности“ — це тема доповіді г-ні Ірини Пеленської під час Конференції СФУЖО в Торонті. Обмірковуючи напрямні для жіноцтва у вільному світі, Конференція бажала кинути жмут світла й на цю справу.

Доповідниця зачитувала на початку уступ конституції, де становище жінки окреслено як рівнорядне та дала ближче пояснення його на підставі офіційних публікацій. Все звучить ясно й просто і всі труднощі начебто розв'язані раз на завжди.

Отже перш усього — контрасти. Оті розходження між офіційними деклараціями партії й уряду, а справжнім, голим життям. Вихоплені з того самого джерела, себто преси й літератури, дають картину дійсности, про атмосферу якої можна лиш догадуватись.

Приглядаємось до праці жінки. На 10 мільйонів працюючих жінок в Україні — є 8 мільйонів фізичних робітниць, а в тому 5 мільйонів колгоспниць. Коли взяти до уваги що механізація сільського господарства ще не проведена, то силами тих 5 мільйонів виконується найтрудніша частина тієї праці.

Як виглядає участь жінки у „соціалістичному будівництві“? Відповідь на те дають жіночі ради. Це клітини, засновані при колгоспах, заводах, школах, домоуправліннях. Ціль їх — допомогова праця і в багатьох напрямках вона себе проявляє в заснованні дитячих ясел, бібліотек, лекцій і показів. Але жіночі ради залежні від партії і їх завданням є припильнювання директив уряду. Тому це також „бич“, що підганяє до виконання норм, підписання позик, праці на суботниках і т. д.

Як зберегло себе в таких умо-

винах родинне життя? Давніша неухага до родини змінилась тепер строгими законами щодо розводів і плачення аліментів. Матерей багатьох дітей нагороджують медалями. Офіційна настанова уряду старається зберегти родину, як інституцію для народин і підховання молодого покоління. Але рівночасно йде тверде намагання провести це виховання в школах-інтернатах, щоб запевнити вплив уряду й партії на молоді душі. Доросла молодь і так не має свобідного вибору звання чи місця праці. Її спрямовують усякими засобами на фізичну працю, залишаючи вищу освіту тільки для упривілейованої верстви.

Ці аспекти жіночого життя ще затемнені атмосферою непевности й страху. Виїзд на цілинні землі, конфіскація будинків, релігійне переслідування — це акції, що потрясають тепер. А в великій армії жінок-в'язнів і засланих, що коротають свій вік на Сибірі й Казахстані, перебувають у нелюдських умовах найкращі одиниці.

Найбільш виразне підтвердження того всього дає нам народочислення ССРСР. З офіційних джерел подано до відома, що в останніх роках стан народин постійно обнижується. У 1958 р. він був 25.3% на 1,000 осіб, у 1959 році впав до 23.9%, а в 1962 році до 22.8%. Це є великою турботою советського уряду, що шукає засобів як зарадити цьому.

А це є найкращий доказ важких умовин прожитку української жінки. Із усіх показників, що їх навела авторка доповіді, він промовляє найсильніше. Блискучі заяви про рівноправність і „звільнення жінки від експлуатації“ перекреслюється безпощадною мовою цифр. В атмосфері визиску й

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

У важкому смутку повідомляємо все українське зорганізоване жіноцтво, що дня 20. грудня 1962 р. померла по важкій недугі в Шикаго ОЛЬГА З ЯВОРСЬКИХ ПАВЛОВСЬКА.

Кол. член місії Українського Червоного Хреста при посольстві УНР у Відні, учителька Рідної Школи в Перемишлі, член дирекції кооперативи „Українське Народне Мистецтво у Львові. Як адміністраторка жіночого журналу „Громадянка“, а потім голова нашого Об'єднання в рр. 1950-1958 віддала всьому українському жіноцтву в Німеччині неоцінені прислуги. Переселившись до ЗДА, працювала у Централі Союзу Українок Америки у Філадельфії та звідтіля утримувала зв'язок із ОУЖ.

У 40-вий день її смерті вшанували ми її пам'ять святочними сходами.

Об'єднання Українських Жінок Німеччини.

НА ФОНД КНИЖКИ К. МАЛИЦЬКОЇ

Книжка про письменницю й педагога Константину Малицьку підготовляється до друку. Вона подасть життєпис видатної жінки та спогади про неї.

На кошт видання зложив Комітет Виховних Семінарів у Торонто 89.25 дол., а 33 Відділ СВА у Клівленді з вечора в пам'ять К. Малицької 25 дол. Щире Спасибі!

страху жінка не може сповняти свого біологічного призначення. Вона стала знаряддям „перебудови суспільства“ і нічого більше.

Але й на цьому страдальному шляху вона має осяги. Про ці думки авторки доповіді скажемо в окремій статті.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1963

Ухвали Конференції СФУЖО

що відбулася 27.—29. грудня 1962 р. в Торонто, Канада

Членки Управи і Комісії СФУЖО заслухали звітів Управи СФУЖО, Комісії і Складових Організацій із різних країн поселення, обговорили їх і винесли такі постанови:

1. Прийняти й одобрити напрямні і саму діяльність Управи СФУЖО останнього триріччя на терені Скл. Організацій та на громадському та міжнародньому полі.

2. Прийняти із одобренням звіти із діяльності Складових Організацій і висловити признання для їхньої праці, що є поважним вкладом у загальногромадську і культурну працю укр. спільноти поза межами України.

3. Впровадити нові акції, почини і засоби праці:

а) В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ ДІЛЯНЦІ:

I. Скликати Конференцію Складових Організацій СФУЖО в Європі восени 1963 р. для скріплення українського жіночого руху там же. Цю Конференцію повинні попередити організаційні скріплення і Загальні Збори чи з'їзди українських жіночих організацій в Європі.

II. Залишити за Управою СФУЖО привілей відзначення жіночих організацій чи гуртків за виїмковий осяг у діяльності. Визначити Комітет для уділення нагород і їхній критерій.

III. Видати заклик до укр. жіноцтва, щоб воно вступало в ряди українських жіночих організацій в своїх країнах поселення й одночасно просити проводи цих організацій провести акцію приєднання членства, щоб уможливити виконання наших відповідальних завдань.

IV. Конференція стверджує потребу моральної і матеріальної підтримки з боку укр. громадянства, а в першу чергу українського жіноцтва і тому рішає приступити до посиленої акції приєднання більшої, як досі кількості Членок-Прихильниць СФУЖО.

б) У ВИХОВНІЙ ДІЛЯНЦІ:

Завданням виховної референтури є і надалі допомагати матері у вихованні української дитини в національному українському дусі та поліпшувати долю української матері в поодиноких країнах поселення. Для здійснення цих завдань **КОНФЕРЕНЦІЯ ПОРУЧАЄ:**

Продовжувати видання матеріалів Ви-

ховного Реферату СФУЖО, поширювати і розбудовувати започатковані в останньому триріччі виховні СЕМІНАРИ для матерей.

Поширювати розбудову дошкільних установ, використовуючи дотеперішній досвід існуючих СВИТЛИЧОК, організованих і ведених на основі плянів і матеріалів Виховного Реферату СФУЖО.

Впроваджувати виховні ПОРАДНИКИ в загальній жіночій пресі, започатковані таким порадником Виховної Комісії СФУЖО в Канаді.

в) У КУЛЬТ. ОСВІТНІЙ ДІЛЯНЦІ:

— Подбати про підготову лекторів, які — обізнані з різними ділянками української культури — могли б чужою мовою інформувати різні гурти у країнах поселення про наші духові скарби. Для тієї цілі треба створити мандрівний банк ілюстрацій і фільмів.

— Створити з рамени Комісії Народнього Мистецтва СФУЖО фонд із метою видання матеріалів із ділянки народного мистецтва заходом і ініціативою жіночих організацій Зах. Канади.

— Поширювати Гуртки Книголюбів і скріплювати увагу жіночих організацій для праці й осягів жінок-мисткинь.

— Організувати при жіночих організаціях декляматорські й театральні гуртки молоді, або підтримувати такі, створені при молодечих організаціях.

— Створити архів жіночої творчости та започаткувати пропам'ятну книгу громадських діячок.

г) У ПРЕСОВІЙ І ВИДАВНИЧІЙ ДІЛЯНЦІ:

— Побільшити кількість матеріалу про діяльність СФУЖО в укр. жіночій пресі і загальній пресі у світі.

— Дати більше місця англійським статтям із українською проблематикою в українських жіночих журналах та просувати такі в журналах міжнародніх жін. організацій.

— Розбудувати і надалі працю Секції Журналісток СФУЖО.

— Створити окрему видавничу референтуру СФУЖО для книжкових видань, які будуть започатковані виданням книжки про Константину Малицьку і збірником про Україну в англійській мові. Таке видання допоможе

нам на міжнародніх конгресах інформувати про Україну.

— Зібрати спогади й документи про штучний голод 1932-33 рр. з нагоди його тридцятиріччя.

— Продовжувати досліді над становищем жінки, дитини й родини на Рідних Землях, що дали б повну картину їх життя. Змагати до видання однієї або кількох публікацій із тієї ділянки.

г) У ДІЛЯНЦІ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ:

— Спонуляризувати у Складових Організаціях СФУЖО прийняті Рефератом Суспільної Опіки нові методи, — такі як Бюра Порад, Добровільну Службу Пань та інші, з метою використання усіх тих можливостей Сусп. Опіки, якими забезпечує своїх громадян кожна країна поселення.

— Змагати до створення одного координуючого центру в ділянці Сусп. Опіки, щоб забезпечити усю нашу спільноту у вільному світі моральною і матеріальною допомогою.

д) У ДІЛЯНЦІ ЗВ'ЯЗКІВ:

Конференція стверджує, що в останніх трьох роках зв'язки СФУЖО з міжнароднім жіночим рухом скріпились через:

а) краще використання членства (Світовий Рух Матерей), б) участь у Конгресах (Міжнар. Жіночий Союз), в) членство наших Складових Організацій (Міжнар. Жіноча Рада, Світовий Союз Катол. Жіночих Організацій), г) через висилку актуальних матеріалів до міжнародніх центрів та г) через протидію на пропагандивну діяльність просоветських міжнародніх організацій.

— Конференція постановляє продовжувати ці зв'язки і по можності поширювати їх на інші міжнародні організації. При тому зазначає, що наша праця на цьому терені є ділова, для неї потрібно високо-кваліфікованих фахівців і поважних фондів і тільки при наявності їх її можна продовжувати й розгортати.

4. СФУЖО І СВІТОВИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ:

Конференція стверджує, що для більш успішного вияву українського жіночого руху, скріплення його дії на зовнішньому відтинку і внутрі

спільноти, — необхідно передумовою є об'єднання українців у світі, чого виявом повинен бути Світовий Конгрес Українців у вільному світі, до якого Конференція СФУЖО зайняла становище і постановила:

— Піддержати ідею Конгресу, як вияв спільної дії для справи визволення українського народу.

— Взяти участь у підготовці і самому Конгресі.

— Випрацювати тези про жінку і дитину в Україні і у вільному світі та включити їх до програмово-ідейних напрямних Конгресу.

Українське організоване жіноцтво має моральне право звертатись із закликом за об'єднанням сил української спільноти, маючи за собою досвід чотирнадцяти літ об'єднаної дії із членством у чотирнадцяти складових Організаціях на п'ятьох континентах світу.

ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК, голова
Д-р НАТАЛІЯ ПАЗУНЯК, секретарка

НА ФОНД ІМ. К. ГАРДЕЦЬКОЇ

Англомовне видання про Україну, заплановане заходами фонду ім. К. Гардецької, підготовляється. Це має бути гарно ілюстрована інформаційна книжка з основними даними про Україну. У міжчасі вплинули такі пожертви на цей видавничий фонд:

20 Відділ СУА у Філадельфії 5 дол., п-ні Ірина Пеленська 10 дол. п-ні Христиня Турченко 10 дол. п-ні Стефанія Савицька 5 дол. Щире Спасибі!

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Англія — Брадфорд

Ділимося сумною вісткою з членством СУА та читачками Нашого Життя, що дня 25-го березня 1962-го року нагло відійшла у вічність по операції у 36 році життя наша довголітня членка ОУЖ бл. п. Марія Кошевка родом Місяк.

Марія Місяк народилася 3-го лютого 1922-го року в с. Волоща Дрогобицького району. Вивезена була на працю до Німеччини в 1943-ому році. Тяжкі поневіряння на праці підірвали здоров'я молодій дівчині. Приїхала на сталий побут до Англії в 1947-ім році. Вийшла заміж за молодого дивізійника Богдана Кошевку: здавалось би можна було щасливо жити, але хвороба точила покійну, хоч енергія, лю-

бов до праці давали наснагу покійній до останніх днів вести свою улюблену працю серед молоді, викладаючи курс вишивкарства для них. Сумно було дивитися, як молоді дівчатка свій вінок уквітчали вишиваними рушничками, що їх вишили під керівництвом покійної. Багато любови, уваги приділяла покійна і в таборах на поширення рідної вишивки серед юнацтва. Любило і шанувало юнацтво покійну свою вчительку. Цьому доказом була їх численна участь у проводі покійної на вічний спочинок. Залишила в тяжкому смуткові чоловіка.

Прибрана земля хай їй буде пером!

Організація Українських Жінок
у Вел. Британії

До Літ. Конкурсу СФУЖО

ПРОДОВЖЕНИЙ РЕЧЕНЕЦЬ

Працюю над біографічним нарисом. Мабуть не зможу його викінчити на 31. березня, як подано в 4. Літ. Конкурсі СФУЖО. Та я непевна, чи буде продовжений реченець? І від чого це залежить?

Учасниця Літ. Конкурсу

Реченець продовжуємо тоді, коли наспіває кілька зголошень про те, що праці не можуть бути викінчені в поданому терміні. Подібно, як і Ви, так і інші учасниці про те писали. У 4. Літ. Конкурсі Ваше повідомлення перше. Однак з огляду на жанр біографічного нарису мабуть таки продовжимо реченець, бо до нього потрібні матеріали, що їх не раз трудно підшукати. Отже працюйте спокійно над нарисом, бо ще матимете час його викінчити.

Комітет Літературної Нагороди

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ

Тим найменням називаємо тих наших співробітниць, що виявили зрозуміння для акції СФУЖО і піддержують її почини своєю вкладкою. Таке індивідуальне членство є в звичаю в усіх централь, що складаються з членів-організацій.

Подаємо список членок-прихильниць СФУЖО, що вплатили свою вкладку у 2. півріччі 1962:

Пп. Анастасія Банах, Віра Баніт (Читацький Гурток), Олена Борис, Володимира Брикович, Лідія Бурачинська, Леоніда Вертипорох, Ольга Весоловська, Ярослава Винницька, Софія Годо-

ванець, Люба Гордієва, Людмила Демиденко, Меланія Дмитрів, Михайлина Думин, Наталія Закидальська, Анна Капітан, Олександра Копач, Ірина Костинок, Марія Крамарчук, Марія Крижанівська, Стефанія Крохмалюк, Емілія Мельник, Мар'яна Мельник, Марія Негрич, Іван Олександрів, Софія Онуфрик, Катерина Пелешок, Анна Підгайна, Марія Процик, Павлина Різник, Ірина Руснак, Стефанія Савицька, Софія Семанюк, Марія Солонинка, Савеля Стечишин, Ольга Федейко, Зеновія Хабурська, Марія Холевчук, Дарія Шах, Ірина Шиманська, Христина Юзич. Щире Спасибі!

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

до Гуртка Книголюбів у Дітройті — пань Дарії Бойчук, Іванни Цісик, Олени Климишин, Подольки, Марії Квітковської, Галини Крусівни, Анни Семанюк, Ольги Слюсарчук.

Дорогі Дітроянки!

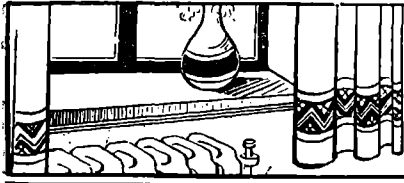
Оскільки Ваш милий гостинець — тарілочка трипільського стилю — примадрував до мене через посередництво „Нашого Життя“, то цією ж дорогою висилаю Вам мою зворушену подяку за нього. На звороті тарілочки, крім Ваших підписів, навіки виписано, що це вечір моїх творів 15. травня 1962 року приніс мені цю тарілочку. Отже завважте, дорогі сестри, що цей вечір, на якому я не була, продовжувався 25-го листопада там, де Вас усіх не було, а саме в залі Вільної Академії Наук у Нью Йорку під час свята в пам'ять композитора Миколи Лисенка. Оце на цьому вечорі п-ні Наталія Чапленко, авторка й ініціаторка ідеї Гуртків Книголюбів, вручила мені Ваш чудовий дарунок, а потім відбувся останній акт нашої імпрези — урочистий показ тарілочки моїм приятелям, друзям і прихильникам, що численно вивповнили залу. Пояснювати нічого не треба було, бо кожне, прочитавши на лицевій стороні „Великий Цабе“, а на звороті Ваші прізвизна, ясно всімалося, мене вітало і тарілочку прикладало до серця: „Гарна! Дуже гарна!“

То ж дякую Вам за Ваш своєрідний вияв прихильности, а долі дякую за те, що вона присудила мені почути луну на задушевні думи, які старалася я вкласти в свої твори.

З сестриною відданістю

Ваша

Докія Гуменна

У НАШІЙ ХАТІ

Пересаджування кімнатних рослин

З приходом весни наші кімнатні рослини починають нове життя. Нераз дотеперішній горщик (вазонка) для них уже замалий, цілком заріс корінням, а земля, з якої рослина має тягнути потрібні для росту речовини, вже зовсім виснажена. Рослина не росте, а нидіє. Місяці березень-квітень — це найкращий час для пересаджування рослин. У першу чергу пересаджуємо ті, що походять із тропіків. День перед тим підливаємо їх добре, щоб можна легко видобути їх із горщика (вазонка).

Також горщики (вазонки) треба приготувати для того. Нові, ще невживані вкладаємо на добу до посудини з холодною водою, щоб добре натягнули. Старі, вже уживані горщики (вазонки) миємо докладно у гарячій, із милом воді, щоб позбутись зародків бактерій. Новий горщик підбираємо на одне або два числа більший від попереднього, але не більший! Під час пересадження рослина не сміє піти глибше або вище, як у давньому горщику. На спід кладемо завжди кусень черепка, щоб прислонити діру, але так, щоб надмір води міг кожночасно зійти.

Кожна кімнатна рослина має інші вимоги щодо землі. Добра городова земля, торф (піт-мос) і пісок необхідні для всіх. Про якість землі, потрібну для нашої рослини, можемо поінформуватись у нашій городничій крамниці.

Приготувавши землю й горщики (вазонки), можемо братись за пересаджування. Взяти рослину між вказівний і середній палець, перевернути її з горщиком і сильно стукати кантом горщика до краю стола. Звичайно навіть сильно закорінені випадають. Коли не випаде, тоді прийдеться нераз збити горщик. Обчистити старе, сторохнявіле коріння дерев'яною шпичкою дбаючи про те, щоб не

вразити коріння. Пересаджувану рослину поставити в саму середину горщика. Ніколи коріння не завивати, коли задовге — притяти! Землю вирівняти і докладно обтиснути особливо попри стіни горщика. Коло коріння деревець і кущів землю сильно вбити, а при рослинах із делікатним і дрібним корінням обтиснути дуже уважно. Пересаджувану рослину підлити негайно, щоб земля добре прилягла до коріння. Кілька днів треба держати її в тінистому місці, де немає протягу.

Рослини з делікатними і дрібними корінцями повинні дістати пухку, провівну і багату в порошокнячку землю. Тому вони конечно потребують мокрого торфу (піт-мос) і піску. Рослинам із грубим корінням даємо дві частини доброї городової, одну частину торфу й одну частину піску. Пальми, агава, альое вимагають тяжкої і поживної землі. Кактуси й інші суккуленти потребують побільше піску, а азалії побільше торфу.

Пересаджені рослини — це не наче виздоровці. Старші рослини пересаджуємо рідше. Наприклад, пальми від 5-го року життя пересаджуємо що два-три роки.

Роман Коцик

ЗРОЗУМІЛІ НАЗВИ

Прохаю подавати в куховарській частині назви так, щоб були зрозумілі для всіх читачок, як із східних, так і західних частин України або пояснення до них. П. Футяк, Дітройт

Ми Вам щиро вдячні за цю заввагу. В рр. 1959 і 1960 Ч. Ч. опрацювали кулінарну термінологію в нашому журналі, а тепер думаємо давати короткий словник цих назв. У приписах часто подаємо подвійне значення складника, як напр. борошно-мука, корж-пляцок, сухарики-терта булка і т. д. Подайте, будь ласка, які назви Вам незрозумілі. Ред.

На сторожі здоров'я

ЧИ СОЛОДОЩІ ПСУЮТЬ ЗУБИ.

Кажуть, що солодощі псують зуби. У моїх дітей доволі скоро боліли зуби, але солодощі вони неоднаково люблять, отже й неоднаково їх споживали. Чи справді солодощі шкідливі?

Молода мати

Це правда, що солодощі є одним із найбільш шкідливих чинників, що псують зуби. На це є багато доказів, що були науково досліджені. Цукор, що осідає на зубах, при допомозі слини й інших складників переходить ферментацію. З того витворюються кваси, що діють на поверхню зубів і розкладають емалію. В зубах робляться маленькі дірочки, в них входять мікро-бактерії, що дальше розкладають або цілком нищать зуби, коли цьому не запобігти лікуванням.

Однак не треба думати, що тільки одні солодощі нищать зуби. У випадку Ваших дітей, що неоднаково їли солодощі, а проте зуби всім боліли, то треба звернути увагу на відпорність зубів. Залежить від того, як зуби були сформовані ще в лоні матері, чи мали тоді відповідну кількість вапна, фосфору, різних вітамінів і мінералів. Коли цього їм бракувало, то зуби дитини невідпорні.

Також треба звернути увагу на загальний здоровний стан дитини. Багато залежить від спадковості, відживи, гігієнічного плекання зубів і багато інших причин.

Найкраще порадитись Вашого зубного лікаря в тій справі. Не чекайте аж зуби в дитини почнуть боліти! Найкраще піти тоді, коли дитина закінчить три роки і дати перевірити стан її зубів. Лікар порадить Вам, як їх зберегти.

Д-р Іван Дідюк, дентист

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим досягнете мило почуття упорядкованості, а видавництву зрівноважений бюджет.

Користаймо з досвіду

Болгарський обід

У нашому намаганні краще відживити нашу родину приглядаємось часто до харчування наших сусідів. Що є в них доброго і смачного?

В пошукуванні за цим я наткнулась на приписи болгарської кухні. Кажуть, що болгарі — народ здоровий. Вживаючи багато городини їх харч легкий, а відживний. Отже й випробувала я ряд приписів, що ними ділюсь тепер із читачками Нашого Життя. Напишіть, як смакувало!

СТРАВОПИС:

Юшка Куфтена (буліон із пульгетами)
Мусака (запіканка з м'ясом)
Салата з баклажанів
Лакоминка зі сливок

Юшка Куфтена (Булійон із пульгетами)

Потрібно:

1 ф. костей із м'ясом або пушка буліону
1 ложка масла
1 мала цибулина
¼ горнятка меленого м'яса
2 ложки борошна (муки)
3 цілі яйця
¼ горнятка рижу

Кості заллати двома літрами води і варити дві години. На маслі присмажити дрібно покришену цибулю і вкинути до юшки. З м'яса виробити малесенькі кульки завбільшки ліскових орішків, обкачати в борошні, вкинути до юшки й поварити 10 хвилин. Потім вкинути риж і поварити ще 15 хвилин. Усе посолити до смаку. Юшку відставити від вогню і вляти, мішаючи добре, розбиті яйця. На кінці вкинути дрібку січеної зеленої петрушки.

Мусака (Запіканка з м'ясом)

Потрібно:

1½ ф. меленої яловичини (волове м'ясо)
(з того м'яса надбираємо ¼ горнятка до юшки)

2 картоплини сер. величини
2 морквини
1 велика цибуля
½ горнятка помідорових повил
1 ложка масла
3 яйця
½ горнятка молока

М'ясо присмажити на маслі, аж стемніє. Вкинути дрібно посічену моркву і цибулю і ще смажити 10 хвилин. Вкінці вимішати з помідоровими поливами, посолити, а коли хто любить, то й поперчити.

Картоплю порізати на дрібні платочки. Вимастити огнетривалу посудину маслом і наложити на спід верству картоплі, верству м'яса, знов картоплі і м'яса і закінчити картоплею. Влити ¼ горнятка води, накрити і пекти годину в печі при 350 ст.

На кінець розбити яйця з молоком, заллати тим запіканку, відкрити і пекти ще 15 хвилин.

Салата з баклажанів

Потрібно:

1 середній баклажан
1 ложка олії
1 ложка оцту
1 ложка помідорових повил
1 ложочка солі
1 зубок часнику

Вмити баклажан і пекти в печі одну годину на 400 ст. Коли прохолоне, зняти шкірку, дрібно посікти і заправити олією й оцтом, а потім вимішати з помідоровими повилами і розтертим часником. Посолити й подавати на листку зеленої салати.

Лакоминка зі сливок

Потрібно:

15 сливок (угорок)
¼ горнятка цукру
1 ложка борошна (муки)
1 ложка масла

Вибрати зі сливок кістки і дрібно їх посікти. Вимастити огнетривалу посудину маслом, наложити посічені сливки, зверху посипати цукром, що вимішаний із борошном і ложку посіченого масла.

Пекти при 350 ст. впродовж 45 хвилин. Не накривати. Подавати тепле.

У сезоні, коли немає сливок, можна використати на те іншу сировину, як грушки чи яблука. Або взяти велику пушку бросквинь із соком (тоді дати 2 ложки борошна).

Цілий обід завдає 2 і пів години роботи. Найперше треба наставити кості на юшку і баклажан у піч. За годину витягнути баклажан і вставити м'ясо та сливки.

Софія Скрипник

Господарський порадник

Старосвітський медяник

Прошу подати припис на старосвітський медяник, до якого мід заварюється та дається товч і яйця та держиться його місяць, завинений у стирці, щоб відм'як.

Читачка з Австралії

Воно недоцільно заварювати мід, бо він втрачає через те вітаміни. Давніше заварювали мід, щоб його розпустити, коли він згус. Але тепер уже того не роблять, бо загуслий мід можна розпустити, вкладаючи слоїк до посудини з літньою водою, яку поволі загреваємо.

Тому подаю Вам припис на добрий медяник. Це правда, що медяник добре тримати загорнений у стирці, бо він тоді не висихає. Але їсти його можна відразу і не треба чекати цілий місяць на те.

Медяник

Потрібно:

1 горнятко меду
1 горнятко цукру
борошна, скільки забере
6 яєць
6 унцій масла
1 склянка сметани
2 ложочки (рівні) соди до печення коріння (мушкатна галка, гвоздика, англ. перець)

Жовтки втерти з цукром аж збілюють, додати до того мід у рідкому стані, добре вимішати. Масло розтопити і літне додати до жовтків. Вимішати добре сметану зі содою. (Можна також додати дрібку сухих або звичайних дріжджів, величини ліскового оріха). Сметану влити до маси, до (Докінчення на ст. 22)

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1963

Український народний стрій

На Буковині

Народне вбрання північної Буковини лучиться тісно з Покуттям і надністрянським Поділлям. Це один великий простір із подібними загальними рисами. Буковинське вбрання від-

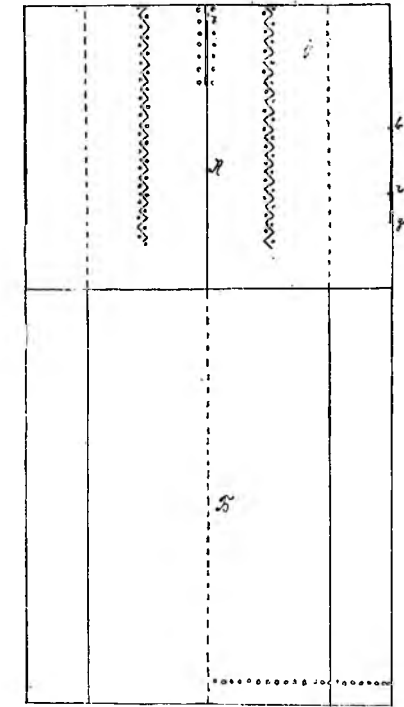
нок вирізняється рівна силуетка, що в давнину панувала всюди, а тут найдовше збереглася. Також притаманне цьому простору багатство орнаменту. Роскішно вишиті сорочки, намітки, оздоблені безрукавки, чудово ткані горботки і пояси — це гордість цієї землі.

Святкова сорочка

У давнину жінки носили прираменний крій, себто стародавній крій української сорочки. Не подаємо його тут, бо він уже багато разів обговорювався в нашому журналі. У цьому крою всі частини складаються з прямокутників — станок, рукави, дуди. Це видно добре на рисунку станку й рукавів, поданих поруч.

Станок сорочки. Як бачимо на рисунку, ширина сорочки вгорі і внизу однакова, около півтора ярда. Лінією А—Б закреслена середина переду, обидві бічні лінії — це шви, коли полотно вузьке й треба його поширити. З обох сторін станок незшитий на лінії в, г, д, де пришивається рукав. Горішній край станку відкритий і зарублений обміткою. Долішній край станку має рубець, широкий на півтора цаля.

Рукав сорочки. Складається з двох частин — „плечиків“ і „рукава“. Плечики (буква В) — це є прямокутний кусень полотна, вишитий поперечними смугами. Рукав (буква Г) це квадратний кусень полотна, теж прикрашений вишивкою. Вгорі приміщена довга смуга вишивки зовсім відмінного взору

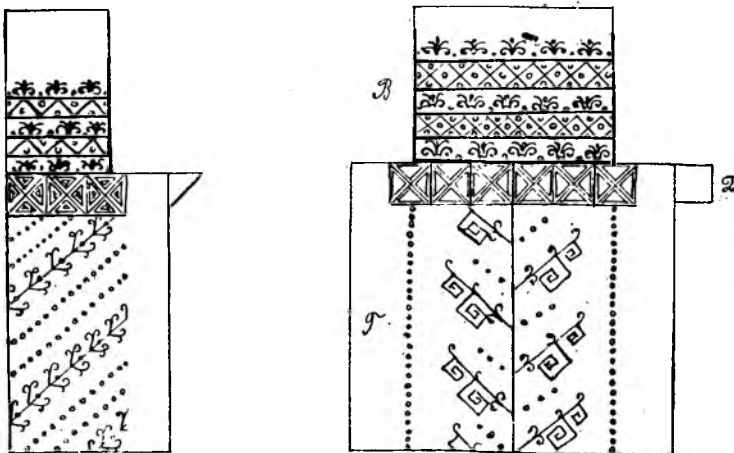
різняється тут своєю легкістю й мальовничістю.

Спільною засадою усього простору є довжина одягу. Вбрання чоловіків і жінок довше, як деінде. До того в жі-

Молодиця з с. Суховерхова, пов. Кіцмань

Woman in folk costume of Bukovina.

зеленої краски. Поле рукава покрите рослинним мотивом (стебло з галузками) або скісним орнаментом. Окрім плечиків і рукава є тут ще малий клин (буква Д), вставлений під паху на те, щоб можна було рукав вільно підіймати.

Коли рукав вишитий і зішитий, тоді пришиваємо його до станку. Плечики (буква В) лучаться зі станком до в, потім рукав (буква Г) із клином (буква Д). Клин двома боками опирається об рукав, а другими двома входить у середину станку.

Виріз ший. Разом із пришитими рукавами горішній отвір станку дуже

широкий. Але цього не треба лякатись. Викінчивши горішній рубець обміткою, перетикаємо його міцною ниткою і стягаємо у зморшки.

Викінчення рукава. Долішній край рукава збираємо міцною ниткою, подібно, як горішній. Вузька дуда, достосована до об'єму зап'ястя, обхоплює рукав. Вона вишита вузьким узором.

Оця святкова сорочка вже вийшла з ужитку на Буковині через складний крій і багатство прикрас. Тепер носять скромнішого типу сорочку, яку обговоримо другим разом.

Господарський порадник

(Докінчення зі ст. 20)

дати коріння. На кінці всипати борошно (муку), щоб була вільна маса. Потім вбити шум із 4-ох білків і поволі й добре вимішати. На кінці додати склянку краєних орехів, а коли хто любить, то й краєної помаранчевої шкірки.

Виложити до вимашеної великої форми. У вигрітій печі пекти на 300° коло одну годину. В печі не рухати. Коли готове, нехай застигне в формі і шойно потім виїняти.

З. Терлецька

ЧОМУ ШИБИ МОКРІЮТЬ?

У моему мешканні, а особливо в кухні шибви все мокрі. Як осягнути, щоб вони були сухі? Якщо можете дати пораду на це, дуже прошу.

О. Г. Бронкс

Коли миєте вікна, треба додати до літньої води, якою сполікуєте, $\frac{1}{4}$ або $\frac{1}{2}$ частину оцту. Тоді вікна не запріватимуть.

Зірка

Порадник народного мистецтва

ДО ТРИПІЛЬСЬКОЇ КЕРАМІКИ

Які взори і шви підходять до трипільської кераміки? Наприклад чим можу застелити стіл, на якому стоїть чорно-біла трипільська ваза?

Вдячна

До трипільської кераміки дуже трудно підібрати вишивку, бо взори з тих часів, коли й були, то не збереглися. Можна розглянутись між примітив-

ними взорами Бойківщини або Полісся, що виконані в одній або двох красках. Щодо того, яким швом користуватись, то найстаршим вважається в нас перетикання, що ним вишивають на Поліссі.

До трипільської вази годитиметься також серветка, прикрашена білою мережкою. Також вирізувані взори у білій красці підходили б. В кожному разі вишивку до цієї кераміки треба дуже обережно підбирати, бо загально поширені в нас узори до неї не підходять.

Ред.

Як водиться?

ЧИ ПОТРІБНІ ТИТУЛИ?

Є одна проблема, яку я хотіла б заторкнутися. А саме: на сходинах нашого Відділу пані залюбки вживають титуляцій — професорових, докторових, інженерових та інших -ових. Деякі членки почувають себе незручно серед „титулованих“.

На мою скромну думку вживання таких титулів зовсім невказане під час сходин (воно і в приватному товариському житті тепер смішно звучить). а навіть дуже шкідливе для організації, бо зростає нехт'я у членок і збільшує комплекс меншевартості в тих, що титулами не можуть похвалитись.

Зацікавлена

Уживання титулу у товариських взаєминах є пережитком давнього часу. Колись в атмосфері старосвітських товариських форм це мало своє місце. Та й то коли йшло про титул, придбаний власною працею чи зусиллям. А вже ніколи жінка не повинна була користуватись титулом свого чоловіка, що не є її особистою заслугою. Вже і в давніх часах це викликавало застерення.

Тепер переходимо поволі на звертання прізвищем або іменем, як це прийнято в західному світі. Дружина президента Джеккіна Кеннеді, поза тим, що її часом звуть „першою леді“ країни, не користується ніяким титулом. До неї звертаються, як до п-ні Кеннеді у товариських і ділових взаєминах.

Цей звичай перейняли членки СВА в наших давніх Відділах. У них немає клопотів із відповідним титулом чи браком його. І в нових Відділах треба нам над цим застановитись!

Тітка Христина

Городничий порадник

ОПРИСКУВАННЯ

В городі маю кілька кущів агрусту й порічок. Ягоди агрусту рясні й великі та хоч я кілька разів їх оприскувала, проте більша половина хробачлива. Може є якийсь більш успішний препарат?

Ягоди порічок виглядають здорові та листя їх біліє й крутиться. Мені здається, що це рід мишиці.

Яблуні знов обсідають малі, чорні гусениці.

Читачка з Канади

Ягідні кущі, агруст і порічки, шкідники обпадають тоді, коли вони ростуть запушені й ґрунт під ними не є чисто утриманий. Конче треба в березні, себто ще перед розвитком, агруст і порічки притяти, усуваючи всі сухі і старші, як п'ятилітні гони та однорічні слабкі й недорозвинені. Заки кущі почнуть розвиватись, оприскуємо їх препаратом Fruit Tree Spray, що має Methoxychlor і Malathion. Улітку земля під кущами мусить бути вільна від бур'яну та пересапана. По відквітненні й зав'язанні ягід ще двічі оприскуємо тим самим препаратом.

Шість тижнів перед дозріванням якоїсь садовини вже не вільно оприскувати, бо всі препарати для нищення шкідників складаються з отруйних речовин.

Коли помімо оприскування появилися шкідники, видно був невідповідний або зле вжитий препарат. Купувати треба лиш певні і не старі, звітрілі препарати. Це все згадане до тепер, стосується також яблуні.

Порічки й агруст потребують угноєння зимою. Листя порічок дуже часто біліє з виснаження ґрунту. Найкращим угноєнням для ягідних кущів є деревний попіл (з камінного вугілля шкідливий). Якщо такого немає, тоді лавати комбінованого потасового-фосфорового добрива у двох частинах, по пів фунта під кущ.

Роман Коцик

ЗЛІПЛЕНІ МАРКИ

Нераз марки, зберігані в торбинці або нотатці, зліпляються до купи. Їх можна розділити, покриваючи восковим папером, по якому треба переїхати теплою праскою (залізком). Це звичайно помагає.

Гусяча казка

У хатині край села
Пані Гусочка жила,
А із нею — пан Гусак,
Працьовитий неборак,
Та ще й діточок десяток —
Жовтодзьобих гусеняток.

Ось прийшла зима у двір:
Мерзне птиця, мерзне звір,
Треба дітям кожушки,
Треба дітям чобітки, —
Шие мама кожушата,
Шие батько чоботята!

Доки шили — дні ішли,
Гусенята підросли:
Не налазять кожушки,
Замаленькі чобітки!
Що тут діяти робити —
Треба швидко більші шити!

Доки шили — дні ішли,
Гусенята підросли:
— Це ось голка, це нитки,

Дратви, цвяхи, молотки... —
Підучились гусенята
І взялись допомагати!

Швидко діло в них пішло,
Швидко вийшли у село
У новеньких кожушках,
У чистеньких чобітках
Всі в обновці: мама, тато
Ще й веселі гусенята!

Дивувалися селяни,
Коли гуси сіли в сани,
І, сказавши: раз, два, три —
Вниз помчали із гори!

Накатавшись, гусенята
З кожушків звільнили крила,
Підняли свої санчата
І додому... полетіли!
Полетіли навпростець... —
От і казочці кінець!

Леонід Полтава

Оксанині сани

Оксані купили сани —
Сани міцні, непогані:
Добре збудовані, з дуба,
Мотузка прив'язана груба.
Полози ковані знизу,
Сизим блищать залізом.

Сіла Оксана у сани,
Вкрита по вушка, по самі.
Глянула з гірки в долину —
Страшно стає на хвилину...

Повно тут хлопців, дівчаток,
Різних санок і санчаток,
Діти сміються рум'яні —
Сором бояться Оксані!

Сани вона підганяє,
Вітер услід доганяє!

Спершу трималася просто,
Потім звернула нацьось то,
Смикнула сани наліво,
Сани поїхали криво...

А попереду — ровище!
Близько вже... Ближче
і ближче!..

От як у рів цей упасти,
Не обійтись без напасти:
Снігу насиплеться всюди —
І сподівайся простуди...

Раптом напружились санки
На порятунок Оксанки.
Яма розколена вглиб —
Санки з Оксаною — стриб!
Полози їхні залізні
Яму проскочили грізну.

Далі Оксана сміливо
Править і вправо, і вліво...
Добрі в Оксани сани —
Допомогли Оксані.

Ганна Черинь

ГАРНО ВЗИМКУ

Гарно взимку грати в сніжки —
В грі не змерзнеш ані трішки.
Бо розрухаєшся так,
Що хоч геть скидай піджак!
Не потрібні й рукавички,

РОЗМОВА З БІЛОЧКОЮ

Сипле, сипле, сипле сніг!
Побіжу я перший всіх,
побіжу я швидко, шпарко
через вулицю до парку.
Там біленькі всі стежинки
бо укрили їх сніжинки.

І на сосні сніг як вата.
То близенько треба стати,
не кричати, не гукати,
а тихенько посвистати —
із хатиночки-дупла
вийде білочка мала.

— Чи не змерзла ти, Варварко?
Вже зима іде до парку.
На зимовий довгий час
в теплу хату йди до нас:
завжди матимеш горішки
і не змерзнеш ані трішки.

— Красно дякувати мушу,
але з парку я не рушу —
у дуслі біди не знаю
ще й тепленьке хутро маю,
а горішечки смачні
ти сюди принось мені.

Г. Чорнобицька

ДВІ ДОРОЖКИ ПРОКЛАДУ

І крутила, і гула
віхола лапата.
Снігу, снігу намела
під паркан, під хату.

Одягаю кожушок
і беру лопату.
Сніг легенький як пушок,
та його багато.

В хату грітись не піду:
поки прийде тато,
дві дорожки прокладу
на подвір'ї і в саду.

Г. Чо

Снігова хатка

Сьогодні випав гарний, погожий день. Морозець трохи щипає за щічки, а сонечко посилає свої ласкаві проміння з ясно-синього неба.

Тарасик і Марко тепленько вбралися та зразу після сніданку побігли на двір. Тільки старшенька сестричка Катруся залилася вдома; бабуся попрохала дітей перебрати квасоллю до обіду, та лиш Катруся послухала бабусиної мови, а хлопці гордовито заявили: „Це жіноча робота“, та й подалися з хати.

Останній тиждень напало багато снігу. Так добре ним бави-

ся геть! Йди собі до своєї квасолі! Ми будуємо хатку, а твоєї допомоги не потребуємо!

Хатка виглядала, як нора в сніговій кучугурі. Та не встигла Катруся обізватися до хлопців, як долішня частина, де мусів бути за пляном хлопців дах, завалилася й замість „хатки“ утворилася велика яма.

— Ну, ось бачите, що ж то за хата, ще й дах упав — засміялася Катруся. — Давайте, я вам допоможу.

Швидко Катруся стала розгортати сніг. Вона витовкла ногами велику площу. Оце буде долівка,

Обережно, з допомогою Катрі, звели вершечок „іглу“ до круглої стелі

тись. Ой, як же ж гарно бавляться брати!

Катруся перебрала квасоллю та все поглядала крізь вікно. Нарешті не втерпіла. — Бабусю, може вже досить квасолі? Може я трохи побігати на дворі? — просила дівчинка. Бабуся ласкаво всміхнулася. — Кортить і тобі побігати? Ну, то йди вже, дитинко! Вберися тільки тепленько. Руки від снігу мерзнуть. Та вже останніх бабусиних слів дівчинка не чула. Швидко накинула козушинку, натягнула сніговці та вихором вилетіла з хати.

Марко та Тарас зустрінули її непривітним криком: — Забирай-

а стіни? Хлопці не дали їй докінчити. — Дівчата не можуть будувати хати. Це — хлоп'яча робота! Вони почали знову прилагоджувати до своєї „хатки“ — ямки дах, та дарма! — він не тримався.

— Ну, слухайте хлопці! — Катря провадила своє. Вона ще не губила надії гратися з братами разом. — А ви не пом'ятеєте? Якось ми читали про снігові хати — „іглу“, що їх будують на півночі ескімоси? Вони ж ріжуть брили снігу, а з них вже складають хатку і так само й дах. Давайте, ми зробимо так само!

Марко задумався. — Це добре,

але треба шукати міцного снігу, що добре злігся. Дивіться, он там біля тину легко витинати снігові брили, бо сніг добре злігся. Тарасику, принеси з кухні ножа!

Миттю Тарас добув ножа. Катруся спритно витинала рівенькі брили, хлопці вантажили їх на санки та відвозили на будівельне місце. Робота кипіла. Швидко діти побудували маленьке „іглу“. Обережно, з допомогою Катрі, звели вершечок „іглу“ до круглої стелі. „Дах“ тепер добре тримався. Так пролетів час до обіду. Коли бабуся вийшла до дітей, сказати їм, що обід вже готовий, діти показали їй свою роботу.

— Гарна в вас хатка, а ще буде краща й міцніша, як ви її трохи обіллете водою. Тоді краще зліпляться снігові брили — порадила їм бабуся.

В Катрусі очі заблищали. — Ось бачите, хлопці, дівчата теж уміють хату будувати. Ми з бабусею знаємо, як це робиться! — і Катря ніжно притулилася до бабусі.

— Ну, та що там вже й говорити — обіззався Марко. — Краще ходім, поїмо та й почнемо гру в ескімоси. Санки в нас є, Бровка запряжемо в них, як справжні ескімоси, ну, а ти, й він — виглядом справжнього начальника звернувся до Катрі — ти вже забирай свої ляльок та влаштувай ескімосове житло.

— Прошу, тільки не лягайте на сніг, бо застудитеся — благала вже дітей бабуся.

В час обіду точилася весела розмова про „іглу“, про життя ескімосів. Десь вже й книжку знайшли діти. Тарас читав про ескімосів, а тоді всі зібралися знову до гри. — Це найкраща зі всіх неділь, заявив він дітям. — А такі дівчата теж чогось варті. Якби не ми, з бабусею, то плакала б ваша хатка! — з упертим вогником в очах повторила Катруся. А хлопці? Вони вже мовчали, бо Катруся мала підставу.

НОВІ ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Осіньні листя
Золота бджілка

ЦІНА ПО 50 Ц.

Упорядкувала Марія Юркевич
Замовляти в Централі СУА

Вітаємо!

Впродовж 1962 р. ряди нашого членства поповнились. Прибули нові членки, що їх радо привітав кожен Відділ. Радіємо й ми цим приростом, бо наші членки — це наше багатство!

В окрузі Нью Йорку вступили в 1962 до Відділів США:

1 ВІДДІЛ, НЬО ЙОРК:

Марія Андрушків
Стефанія Рудик
Софія Стефанович
Лідія Станько

4 ВІДДІЛ, НЬО ЙОРК:

Марія Вуйків
Анна Онуфрик
Ольга Повп
Ліна Стець
Гейзел Стек
Анна Турчин

8 ВІДДІЛ, БРОНКС:

Ольга Химчук
Мелянія Яцок

53 ВІДДІЛ, АСТОРІЯ:

Юлія Петровська
Стефанія Рігель

64 ВІДДІЛ, НЬО ЙОРК:

Євгенія Єнзен

71 ВІДДІЛ, ДЖЕРЗИ СІТІ:

К. Галевич
С. Домановська
А. Пірановська
Є. Харченко

ЕКЗЕКУТИВА США

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашого внука, бл. п. Василя Мальованого, що згинув в автомобільній катастрофі, складає п. Пилипчук із Джексона 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а пп. Полегонька і Старобранська по 1 дол., із моєю пожертвою 3 дол. разом 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Марія Мальована, бабуня
Ленсінг, Миш.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У попередньому числі в частині „Українська вишивка“ зайшла прикра помилка. У частині накладу рисунок вирізаної завіски уміщено горюю вниз і через те він мало зрозумілий. Звертаємо увагу читачок на те, що його треба оглядати, обернувши рисунок.

Недогляд зайшов із причин від нас незалежних і за те читачок перепрошуємо.

У СВЯТОЧНОМУ СЕЗОНІ

Пригадуємо Відділам і членкам США, що в передсвятчному часі могли б привітати Централю і себе взаємно святочним привітом на сторінках нашого журналу. Прохаємо присилати побажання з відповідним текстом.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСІ

З радістю відмічуємо, що наші фундаторки передплат для бабусь відновляють їх у цьому році й таким способом стають постійними їх добродіями. Надіслали передплати в 1963 р. пп. Анна Чорній із Балтимору (вже четвертий раз!), п-ні Софія Воробець із Бранфорду, п-ні Ніна Лужницька з Філадельфії, п-ні Анна Вояковська з Бофало і п. Осип Олінкевич із Клівленду, всі вже вдруге. За це належить їм щира подяка!

Ще є цілий ряд фундованих передплат для бабусь, що їх треба б відновити в 1963 р. Пригадуємо це давнім фундаторам, прохаючи й надалі виявити свою увагу для старших жінок-залишенок.

П-ні Олена Росляк із Едмонтону прохає нас повідомити, що уфундована в 1961 р. передплата для бабусі, хоч постала з її ініціативи, проте походила зі збірки, що не було проголошено свого часу. Це наводить на думку, що й інші читачки доброї волі, що не в спроможі уфундувати передплату, могли б провести збірку на ту ціль. Або пожертвувати „символічний долар“, як це зробила п-ні Сім'янцева з Ньюарку, з тим, що разом п'ять таких пожертв можуть створити фундацію передплати для бабусі. Спробуйте!

Наші пляни

В кожній місцевості маємо нагоду увійти в контакт із американськими організаціями. У першу чергу з Інтернаціональним Інститутом, де він є зорганізований. Крім того з Організацією Об'єднаних Націй, Федерацією Жіночих Клубів, Добровільною Службою „Комюніті Чест“, Космополітальним Клубом та інш. Індивідуально наші членки повинні входити до Т-ва Жінок-Університеток, Ліги Жінок-Виборців, Клубу Жінок-Бизнесменок і Професіоналісток.

*

Часто трапляється нагода до участі в фестивалях, ярмарках та інших популярних імпрезах. Стараємось показати наші танки, народне мистецтво й музику, як доказ нашої стародавньої культури. Але чи пам'ятаємо завжди про якість тих виступів? А вони повинні стояти на високому рівні, коли мають корисно засвідчити про нас.

*

Дуже цінний для нас контакт із місцевою пресою. Треба шукати зв'язків із відділом промадських імпрез, редакторкою жіночої та харчевої сторінок. Це допоможе нам просувати вістки про наші імпрези та знайомити з різними сторінками нашого побуту, як народним мистецтвом і харчуванням.

*

На всі неправдиві чи неточні вістки в місцевій пресі про Україну треба негайно реагувати. Листи до редакції з добрим обґрунтуванням правди мають велике значення. Не відкладайте того і не знеохочуйтеся коли зразу відгуку не буде. Витривалістю осягнемо свого!

*

Чи Ви шукали колинебудь контакту з жіночими групами інших народів у ЗДА? Це не раз допоможе нам спільно провести якусь акцію та поінформувати чужинцьке жіноцтво про Україну.

Анастасія Вокер

Референтка зв'язків Гол. Упр.

Із Окружних З'їздів

ДІТРОЙТ, МИШ.

Дня 25. листопада 1962 зійшлись численно представниці Відділів у залі Укр. Нар. Дому. З належних 9 Відділів було заступлених 8, а саме — 5, 23, 26, 31, 37, 56, 58 і 63.

Окружний З'їзд відкрила голова п-ні А. Вокер і попрочала п-ні О. Макар провести молитву, після якої всі відспівали гимн США. З черги п-ні Вокер привітала всіх присутніх і представила делегаток Відділів. Головою З'їзду обрано п-ні Макар, секретарювали пп. О. Янчишин і Р. Дигдало.

Звіт голови п-ні Вокер дав точний перегляд праці Окр. Ради. В **організаційному** напрямі зроблено доволі багато. Відбулось 10 сходин, одне засідання Управи. Голова відвідала 4 Відділи, взяла участь у ювілеях Відділів (23, 31, 37). На жаль не всі Відділи повідомили про свої річні збори. Голова утримувала контакт із Комісією Сусп. Опіки СФУЖО, беручи участь у засіданнях її. Заступала Відділи США в Метрополітальному Відділі УККА, де брала участь в усіх засіданнях. Рівнож репрезентувала Окр. Раду на засіданнях Інтернаціонального Інституту.

Окр. Рада дуже основно підготувалась до Конвенції, розглядаючи можливість зміни статуту. В Конвенції взяла участь голова і делегатки 5, 23, 26, 37, 56 і 63 Відділів.

В ділянці культ. освітній Окр. Рада має гарні осяги. У лютому відбулося Свято Жінки-Героїні, присвячене пам'яті Олени Теліги. Дохід із нього призначено на видання її творів. До успіху свята причинились пані Сидорек і Макар, за що належить їм подяка. У березні влаштовано Шевченківський концерт, з якого дохід передано на пам'ятник Т. Шевченка у Вашингтоні. Окрім того Відділи зложили 235 дол. на ту ціль. У квітні Інтернац. Інститут заініціював Свято Обичаїв і Звичаїв, на якому Окр. Рада демонструвала Великодній стіл. Цим займалась культ. освітня референтка п-ні Дидинська, габльотку прикрасила п-на Йоанна Драгінда, а експонати позичила п-ні Ткачук, за що належить всім паням щира подяка. У вересні влаштовано поминки по бл. п. Марії Слюсарчук, почесній голові Окр. Ради.

У жовтні зорганізовано виставку в Історичному Музеї, під час якої демонстровано писання писанок. То-

го ж місяця відбувся Музичний Фестиваль в аудиторії Форда, на який Окр. Рада розпродала 60 квитків. У листопаді відбувся в Інтернац. Інституті український обід, а до його успіху причинились в великій мірі Відділи 5 і 63. Менш вдалою імпрезою був Ярмарок в Інтернац. Інституті, де не пощастило з ділянкою харчування.

У ділянці зв'язків — окрім уже вчислених взаємин із Інтернац. Інститутом треба згадати листи до конгресменів і сенаторів стейту Мишиген із протестом проти переслідування Церкви в Україні, вислані у серпні. Протест торкався рівнож ув'язнення Митрополита Й. Сліпого.

Господарська частина — це стилеві народні строї — служать для показів і виступів. Про запланований Дім США буде окремий звіт.

На кінці свого звіту п-ні голова попрочала вшанувати пам'ять бл. п. Марії Слюсарчук однохвилинною мовчанкою.

Слідували звіти **фінансові**. П-ні О. Шустер, касієрка, подала звіт із приходів і розходів, а п-ні М. Черіба, голова Фонду Будови Дому подала стан каси. Цього року Відділи зобов'язались влаштувати імпрезу на ту ціль, але не всі це виконали. Фонд ім. Марії Слюсарчук дав 253 дол. на ту ціль. Покійна була ініціаторкою ідеї Дому США у Дітройті й тому цей фонд названо її іменем.

Слідували звіти референток і голів Відділів. Потім п-ні Шустер виголосила доповідь на тему „Дух демократії“, що присутні з великим зацікавленням вислухали. Другу доповідь відчитала п-ні А. Білоус на тему „Визнання жінки в народі“.

Слідував звіт **Контр. Комісії**, що ствердила правильне діло- і книговодство Окр. Ради. З'їзд уділив Управі абсолюторію.

З черги промовила голова Номін. Комісії п-ні М. Зубаль. Заки відчитала намічену листу Управи, вона висунула від Номін. Комісії думку обрати колишню довголітню голову Окр. Ради п-ні Павлину Будзол — почесною головою. Присутні були зворушені її теплими словами та привітали нову почесну голову грімкими оплесками. П-ні Будзол подякувала за це вирішення.

До нової Управи увійшли: п-ні А.

Вокер, голова, п-ні П. Будзол, місто-голова, п-ні Р. Дигдало, секретарка, п-ні Наконечна-Скупецька, касієрка. Референтками стали — п-ні Л. Колодчин, організаційною, п-ні С. Дуб, культ. освітньою, п-ні Л. Галяженко, сусп. опіки, п-ні М. Зубаль, пресовою, п-ні Заблоцька зв'язків. До Контр. Комісії увійшли: п-ні О. Ткачук, голова, пп. Климишин і Галишин, члени.

Після вибору подано вечерю, яку дуже дбайливо приготували членки 23 Відділу, за що належить їм щира подяка.

Дальше проводила З'їздом п-ні А. Вокер, яка подала календар праці на два найближчі місяці. Збори закінчено молитвою.

Мирослава Зубаль, прес. реф.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Новорічна зустріч 5 Відділу США

У нас завівся звичай, що Новий Рік зустрічають приятелі й знайомі разом у приватній хаті. На засіданні Управи нашого Відділу місто-голова п-ні Феса Сіділо піддала думку, щоб Управа разом із членками таку зустріч влаштувала. Місцем зустрічі обрано дім п-ні П. Будзол.

На зустріч прибула голова Відділу п-ні Катерина Сосновська й друга місто-голова п-ні Д. Горбусь, фін. секретарка п-ні Агафія Галишин із чоловіком, референтка сусп. опіки п-ні К. Стасів. Бракувало лиш ініціаторки нашої зустрічі п-ні Сіділо, яка кілька годин перед тим так нещасливо впала, що треба було її відвезти до шпиталю. Присутні щиро жаліли її й переслали сердечні побажання виздоровлення. До вище згаданих гостей приєднались ще п-во Стецьків і п-во Геніки.

Всі присутні забавлялись до пізна в милому товаристві. При цій нагоді не забули про Наше Життя і то головно завдяки господині дому, що при всякій нагоді старається його поширювати та заохочує його читати. Щоб віддячитись п-ні Будзол за таке гарне прийняття, присутні зложили від себе 20 дол. на прес. фонд. Щире Спасибі!

Присутня

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1963

АКРОН, ОГАЙО

Річні збори 7 Відділу СУА

Дата: 6. січня 1963 р.

Збори відкрила колядою голова п-ні Софія Гошко.

Протокол із торічних зборів відчитала секретарка п-ні П. Когут.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 40 членок, відбув 7 ширших зборів і 2 засідання Управы. Належить до Окр. Ради у Клівленді й бере участь у її починах.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Перед Великоднем Відділ влаштував виставу писанок у вікнах однієї з найбільших крамниць міста. Виставку влаштовано заходами пп. П. Галамай і А. Микитин. Дня 7. жовтня влаштовано вечерю, що була сполучена з вигравкою вишивок (скатерть і 2 серветки), що їх зладили наші членки. За це належить їм щира подяка. Це дало гарний дохід, за який ми придбали український прапор, що пишеться поруч другого нашого американського прапору в нашій новозбудованій церкві.

в) Зв'язків: Наш Відділ є членом Федерації Жіночих Клюбів та бере живу участь у доповідях, що відбуваються там раз на місяць.

г) Сусп. Опіка: Відділ займається час-від-часу продажем вареників і з того черпає свій дохід. За це належить щира подяка членкам, що цією працею займаються. З того ми пожертвували 50 дол. на церкву, а 55 дол. на спільну світлинку Відділу в пам'ятковій книжці з нагоди посвячення нашої церкви.

г) Фінансова: У 1962 р. було 984.10 дол. приходу, а 839.95 дол. розходу.

Контр. Комісія. Іменем її пп. А. Курило і С. Фенканін ствердили, що книги є ведені в порядку й поставили внесок абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні С. Кудин, голова, п-ні А. Зепко, містоголова, п-ні П. Когут, секретарка, п-ні П. Галамай, заступниця, п-ні А. Микитин, касієрка, п-ні М. Іванишук, заступниця. Пресою референткою вибрано п-ні А. Кулик.

Контр. Комісія: пп. А. Курило, С. Фенканін.

Збори закінчено колядою.

Антоніна Кулик, прес. реф.

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Ювілей 11 Відділу СУА

Дня 17. листопада відбулось небуденне свято: 11 Відділ СУА відмічував своє 10-ліття! Постав він із скромних початків і проходив неодну „дитячу“ хворобу. Але виріс із неї, зміцнів, окріп і ось уже десять літ дає свій вклад у працю СУА. Тому з хвилюванням їхали ми з поблизької Філадельфії на це свято.

В елегантному Стесі готелю зустріли нас членки Управы. Коли ми вже засіли за приготовані столи, свято відкрила п-ні Анастасія Бойцун, член ювілейного комітету. Привітавши представниць Централі і посадника міста п. Артура Голанда та всіх членок і гостей, передала провід вечора голові Відділу п-ні Ніні Самокішин. П-ні Самокішин попрохала до слова голову Централі п-ні Олену Лотоцьку. Промова її була двомовна. Пані голова з'ясувала призначення й ролю СУА і на цьому тлі змалювала ріст 11 Відділу, що впродовж десяти років проробив велику працю у своїй громаді. Зчergi промовив посадник міста. Він підкреслив довголітню співпрацю українських організацій з Управою міста, видвигаючи позитивні моменти в ній. Вкінці п-ні Самокішин зложила подяку від ювілята, себто 11 Відділу СУА за слова признання й за участь і представила по черзі всіх представників громадських організацій, що прибули. Зокрема привітала голов Окр. Рад СУА пп. Наталію Лопатинську (Філадельфія) і Ольгу Салук (Ньюарк) та представниць сусідніх Відділів — п-ні Марію Романенчук (20 В.) і п-ні Ніну Лужницьку (43 В.).

Почалась мистецька програма. Співачка Ганна Ширей відспівала кілька пісень, сольо і в дуєті з Іваном Самокішином, із литомим собі чаром. Гуморист Микола Понеділок прочитав кілька своїх нарисів, за що присутні нагородили його ясными оплесками. Врешті скрипаль В. Тритяк майстерно відограв на скрипці кілька сольових точок. Акомпаніювала п-ні Христя Ковшевич-Дурбак. Програму закінчив виступ студентського тріо — Шведа, Петика й Старуха, що присутніх своїми піснями розвеселило.

Молитву провів о. парох Йосип Атаманюк. Привіт від української православної парохії переслав о. П. Фалько, настоятель парохії, а пані голова його відчитала.

Ювілей підготував спеціальний комітет у складі — пп. Ольга Фараонів, Анастасія Бойцун, Емілія Панасюк, Ольга Тритяк і Ніна Самокішин. Свято було дбайливо підготоване і стягнуло поважну кількість присутніх (около 150 осіб), що є теж показником популярности Відділу. Треба тільки побажати, щоб і надалі Відділ-Ювілянт ішов тією самою дорогою й об'єднував у своєму гурті щораз більше українських жінок! Його привітна атмосфера й увага для членок допомагає зжитись українкам із різних частин нашої землі, а це велика його заслуга.

Присутня

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Подружній ювілей

Дня 27. грудня 1962 членки 17 Відділу ім. Олени Теліги влаштували несподіванку для п-ва Марії і Степана Венгльовських з нагоди 25-ліття їх подружжя. П-во Венгльовські походять зі Снятина і приїхали до Америки в 1949 р. П-ні М. Венгльовська активно працює в Відділі від часу його заснування.

Членки Відділу разом із родинами і знайомі ювілятів зібрались у гарно прибраній залі Укр. Амер. Клубу. Союзянки приготували пишну вечерю, за що їм належить щира подяка й обдарували ювілятів срібною тарілкою. З родини був присутній лиш син Богдан, студент факультету чужоземних справ університету Джорджа Вашингтона. На жаль був відсутній син Роман, що закінчив цивільну інженерію в Техн. Інституті в Джорджії і є тепер лейтенантом у стейті Массачусетс при Повітряній Обороні. На початку присутні згадали і вшанували однохвилиною мовчанкою бл. п. Катерину Косташук, матір п-ні М. Венгльовської, б. активну Союзянку.

У гостині взяло участь около 80 осіб. Всі гарно провели час при побажаннях і промовах. З нагоди цього ювілею п-во Венгльовські переслали 10 дол. на УЖКА і 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя. Присутня

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Щедрий Вечір 20 Відділу СУА

Радієвий коментатор заповідав велику мряку й остерігав щоб без важної причини не вибиратись у дальшу дорогу. Ми вирішили, що запрошення 20 Відділу на Щедрий Вечір, під-

писане бабцею М. Чайковською є важною причиною, щоб виїхати назустріч навіть мряці. Удемо — пп. Люся Сердюк, Міля Панасюк, Ольга Тритяк, Туся Бойцун і я.

За годину вітає нас у Філадельфії своєю усмішкою голова 20 Відділу п-ні Михайлина Чайковська. Вітаємось із господарями, себто членками 20 Відділу і з Союзянською родиною, що зійшлася, щоб разом відсвяткувати Щедрий Вечір.

Відразу впроваджує нас у святочний настрій гарно прибранна зала і чепурно накріті столи. Пані Оля й Туся зафіксують це й своїй пам'яті й обіцяють, що на другий рік на Маланчиному вечорі зала в нас буде так само виглядати. А зала повна гостей. Між присутніми багато визначних громадян, акторів і музик. Наш зір із радістю вітає першу містоголову Гол. Управи п-ні Стефанію Пушкар і редакторку Нашого Життя п-ні Лідію Бурачинську. При столі маємо приємне „візаві“ — улюблену акторку з молодих наших літ п-ні Євдокію Блавацьку і моїх шкільних товаришок із Перемиського Інституту пп. Олю Селезінку і Рому Лебедович-Навроцьку та гордість США, диригентку хору 10 Відділу п-ні Ірину Чумову. Щедруємо, обмінюємось думками, пригадуємо наших спільних товаришок, професорів і заїдаємось смачною рибою, голубцями, борщиком із вухками і з цікавістю слухаємо Свят-Йорданських спогадів Всч. Отців Лободича й Лебедовича. Закінчуємо кутею, і чуємо, як п-ні Влодя Ценко заповідає мистецьку програму словами: — Дорогі гості, програма буде чудова! Хоч прізвиська виконавців обіцяли багато, проте пані Влодя почула з нашого кута репліку — Про це зможемо сказати після програми!

Але пані Влодя не помилилась. Щедро-Вечірня ревія, що її написала (як нам шепнули на вухо) п-ні Оксана Рудакевич, Вертеп, коляди і щедрівки та актуальні теми (наприклад „Наша пані цесарева“ в перерібі, присвячена бабці Чайковській), Пілот із своєю неперевершеною гутіркою на тему нового й старого календаря — це все були знамениті точки, що впровадили залу в веселий настрій. Автори були рівночасно й виконавцями, а саме п-ні Оксана й Пілот Рудакевичі, п-ні Марія Лисяк з п-ні Лідією Бульбою, як аккомпаніаторкою. Все було написане живо й дотепно і виконане помистецьки.

Про значення й суть Щедрого Вечора розказала нам п-ні Ірина Пеленська у своїй доповіді. Ми почули про різномодні звичаї і кожна з нас пригадала собі, як це колись у рідному селі переживала.

Дві точки програми, над якими хочу спинитися окремо, це та коляда з Білих Ослав, що навела на нас стільки теплих спогадів. Оксана Рудакевич і Ольга Левицька, зодягнені у справжні гуцульські строї, закутані у широкі зимові хустки, заколядували так широко й безпосередньо, що перенесли нас миттю у засніжене рідне село в горах. Хоч на сцені не було ніякої декорації, проте нам в уяві дзеленькнули дзвінки а на стежці під ногами захрустів мороз.

**Ах, це колядники прийшли до нас
з прастарими піснями!**

**І ніби відгомін забутих днів
Лунає цей найкращий в світі спів!**
(Б. Лепкий)

Що менше від майбутнього чекаєш, то більше минуле цінніш і дорожиш ним! Пригадалось те, коли Марія Лисяк понесла нас своєю піснею із Дітройту, Нью Йорку, Трентону чи Філадельфії у рідне галицьке містечко, на вулицю, де цвітуть каштани, на ринок, де б'є годинник, до парку, де лавка знайома. Кожен полинув думками до свого — хтось до Львова, хтось до Коломиї, Станиславова, Галича, Самбора... і туга понесла нас у рідні закутини і слези покотились із неодних очей. Я зрозуміла, чому в моєй приятельки Туськи заблестіли вони в очах. Але чому й мені, не-галичанці, вони покотились за галицьким містечком?

Подали каву. Щедрий Вечір кінчився. У прощальному слові голова п-ні Чайковська подякувала й запросила нас на 15-ий Щедрий Вечір Відділу у 1964 р. І ми теж подякували нашій бабці і всім членкам 20 Відділу за прекрасний вечір, що довго залишиться у нашій пам'яті. Не жаліємо, що не послухали радієвого коментатора! Нехай жаліють ті Відділи, що були запрошені й не приїхали!

Блудимо філадельфійськими вулицями, шукаємо виїзду на „одинку“ й обіцюємо собі, що на другий рік зробимо і Щедрий Вечір у нас також, перший з черги. Оля питається: — А може ще всіємо цього року зробити? Не вже трудно, бо як не обертати календар, і за новим, і за старим стилем,

то Щедрий Вечір поза нами. Врешті покидаємо гостинну Філадельфію і в'їжджаємо в густу мряку. **Ніна**

ШИКАГО, ІЛЛ.

Річні Збори 22 Відділу США

Дата: 12. грудня 1962 р.

Збори відкрила молитвою голова п-ні М. Яримович. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять пок. членки бл. п. А. Дячун.

Президія: п-ні мгр. М. Прийма, голова, п-ні Л. Боднарук, секретарка.

Протокол попередніх зборів відчитала п-ні Леонтія Боднарук.

Звіт Управи зложили: п-ні М. Яримович, голова, п-ні Л. Мікула, секретарка і референтки: п-ні О. Гарасовська, культ. освітня, п-ні М. Семків, організаційна, п-ні М. Хрелтовська, сусп. опіки, п-ні У. Терлецька, пресова, п-ні О. Мартинюк, фінансова, п-ні М. Прийма, радієва, п-ні Г. Янчишин, господарська, п-ні А. Васильовська, зв'язків.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 104 членки. Відбулося 9 ширших сходин і 8 засідань Управи. У Конвенції США у Філадельфії взяли участь три делегатки. Відділ став членом відновленої Окр. Ради.

б) Культ.-освітня: Влаштовано ряд імпрез, а саме Різдвяний Базар, Різдвяну Кутю, Живу Газетку, Свято Героїнь, Перед-Великодній Базар, Великдень між нами, зустріч із співачкою п-ні Павловою з Маямі, Вишвані Вечерниці, концерт квартету „Верховина“ з Торонта, Різдвяну Ялинку в Музею Індустрії та Промислю.

При Відділі існує 4 роки хор, що бере активну участь у всіх імпрезах під дир. проф. Юрія Яримовича.

в) Суспільна Опіка: Відвідувано хворих та обдаровано їх скромними дарунками. Відділ мав патронат школи українознавства у Мюнхені. та спомігав дві „бабусі“. Вислав стипендійні датки до Польщі, Австрії і на терені ЗДА. Одноразові допомоги уділено хворим, вдовам і сиротам. У звіттовому році видано на всі підмоги 877.35 дол.

г) Пресова: Відділ повідомляв про свою діяльність у місцевій газеті, „Свободі“ й „Нашому Житті“.

г) Радієва: Авдиції відбувалися кожної суботи, крім двох вакаційних місяців. Теми авдицій були: релігійні, виховні, літературні, мистецькі, еко-

номічні, лікарські, організаційні та загально-громадські.

д) Господарська: Господарську частину включали майже всі імпрези, а кожні ширші сходи не обійшлися без чаю й солодкого.

е) Зв'язки: Відділ є у контакті із Федерацією Жіночих Клубів, бере участь у їх Конвенціях і запрошує їх на свої імпрези.

Дискусія: У ній підкреслено, що теперішня Управа вложила в Відділ багато праці, за що їй належить заслужена подяка.

Контрольна Комісія. Пп. Євгенія Миська, Дора Рак і Степанія Романюк ствердили, що всі книги проваджені дуже докладно і поставили внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Яримович, голова, п-ні Ярослава Фаріон, місто-голова і бібліотекарка, п-ні Люба Шеремета, секретарка, п-ні Марія Семків, скарбничка, п-ні Ольга Мартинюк, фінансова секретарка. Дані референтками стали: п-ні Михайлина Мікула, організаційною, п-ні Рома Турянська, культ. освітньою, п-ні Уляна Терлецька, пресовою, п-ні Марія Хрептовська, суспільної опіки, п-ні А. Васильовська, зв'язків, п-ні Степанія Погорецька, господарською, п-ні Марта Прийма, радіевою, п-ні Галя Янчишин, головою хору.

Контрольна Комісія: пп. Євгенія Миська, Анна Михальцевич і Степанія Романюк.

Нововибрана голова, п-ні Яримович зложила сердечну подяку п-ні Михайлині Мікулі, яка дев'ять років була секретаркою Відділу і виконувала свою працю з великою посвятою. Рішено, що на найближчому засіданні Управи кожна референтка добре членів до своєї секції. П-ні Прийма подала до відома, що в Радієвій Колегії залишаються окрім неї далі: пп. Люся Самбірська, І. Горчинська і Л. Боднарук, члени.

Закриваючи Збори, п-ні Марія Яримович закликала до дальшої співпраці нову Управу.

Леонтія Боднарук
секретарка зборів

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

„Я бачила рідний край“

Відавна нашим бажанням було запросити п-ні Катрю Пелешок з Нью Йорку до Філадельфії, щоб почути від неї її враження з поїздки по Україні.

Вкінці договорились і неділю, 9. грудня 1962 р. назначено днем зустрічі. — Все заповідалося якнайкраще і нікому з нас на думку не приходили якінебудь перешкоди.

Недільний ранок не ворожив нічого надзвичайного, а погода як кожного дня. Та десь після полудня почав налітати сніжок (на радість дітям) тай заметіль закрутилась, а нам у п'ятах похололо. В нашій уяві ми побачили на „тернпайку“ засипане снігом авто, а в ньому доповідницю і п-во Шумейків зі знімками. Жаль стало вже не нас самих, а гостей із Нью Йорку, що коли і вдається їм добитися до Філадельфії, то на залі не буде ні живого духа. Тож з острахом дожидали ми означеної години, а чим густішала заметіль, тим більша була наша розпука.

Та яка ж була наша радість, коли перед п'ятою годиною наповнилась зала по береги (200 осіб), а наші гості з Нью Йорку з'явилися на час! Вечір відкрила голова Відділу п-ні Осипа Грабовенська, а п-ні Олена Лотоцька, голова Централі США, привітала сердечно свою довголітню співробітницю і заслужену громадянку п-ні Катрю Пелешок, та п-во Шумейків, що хоч народжені в Америці, забажали відвідати Рідний Край.

Репортаж п-ні Катрі Пелешок має вже своє ім'я і кількакратно був виголошений у Нью Йорку, та слухачам припав до вподоби. Її розповідь — це мова серця, що не з цікавості а з любови до рідного краю, хотіло ще раз його побачити. Тому її слухається з великим напруженням, бо вона змалює справжній образ „щасливої“ України. Краса парків чи модерних будинків, в яких мешкають партійні, не приголомшили її. Вона бачила справжню Україну з пониженими, забитими дошками церквами, колгоспною нуждою, тяжко працюючими при важких будовах жінками. Вона чула на кожному кроці мову наїздника на рідній українській землі. До смерті не забуде німого і благального погляду земляків, що сильніший за мову. В її душі назавжди залишиться непротимий жаль, що будучи лиш кілька кілометрів від рідного села, не дозволено їй поїхати на могилу батьків.

Цю надзвичайно вірну розповідь доповнили кольорові знімки (200 шт.), що їх висвітлили п-во Віра й Антін Шумейки, з усіх більших міст України (багато зі Львова), і тих місць, що їх удалося схопити на плівку.

Подивляти, як тут народжена п-ні Шумейко, гарною українською мовою дуже докладно пояснювала кожне місце, навіть із короткою історією, коли заходила потреба.

Приявні з великим зацікавленням слідкували за кожним образом. Багато із них знаходило свої рідні місця, очі блистіли зворушенням, душа заливалась теплом, хоч за вікнами заметіль.

Які ми вдячні нашій доповідниці, що перенесла нас думками й світлинами в Рідний Край та дозволила хоч із віддалі його недолю і його красу пережити.

Осипа Грабовенська

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Свято в честь Лесі Українки

Рочестерський 47 Відділ США, якого патронкою є наша поетеса, має за собою вже традицію гарних і вдалих імпрез. Але на мою думку цим разом перевищив усякі сподівання.

П-ні Оріся Костинюк узялась за підготову свята (маючи до співпраці членок Відділу та їх дітей) дуже солідно. За відносно короткий час переборено всі труднощі, дібрано учасниць свята й підготовано декорацію сцени.

Коли ми входили на залу, то майже всі місця були зайняті. За декілька хвилин почувлись звуки фортепіану і поволі відслонилася куртина.

Вже сам вигляд сцени викликав дивно містичний настрій завдяки укладові осіб, грі світел і доборові красок. Щойно по хвилині зворушення стали ми приглядатись композиції сцени. По лівій стороні стояла доповідниця п-ні Стефа Лаба. Біля неї три жіночі постаті сиділи на деякому підвищенні — це декляматорки. По правій стороні, у білих, довгих сукнях пані з квартету (пп. Якимшин, Павлович, Мартинець і Дасус), а дальше п-на Люба Цегельська при фортепіані.

П-ні Лаба передала дуже змістовно життєвий і творчий шлях Лесі Українки. У певних моментах вона зупинялась і в її слова вплітались точки програми. Це були деклямації „Порвалася нескінчена розмова“ (п-ні Ірина Білоус), „І ти боролася колісь“ (п-ні Ірина Руснак), „Фіят нокс“ (п-ні Зеня Дідошак), що своїм патосом потрясли публікою.

Тоді притемнілося світло, а на тлі сцени, за тюлевою завісою появилася Русалка (п-ні Оля Павлишин). Пере-

мінні зелено-сині смуги світла переплітались із ніжно-сумними словами Русалки і вводили глядачів у фантастичний світ. Подібно виконали діти (Богдан Приймак, Ліля Мартинець і Мартуся Мотика) фрагмент із „Лісової Пісні“. У них зауважився талант, що його не слід занедбувати.

Тепер почувся новостворений квартет. Своїми піснями до слів Л. Українки пані очарували гостей („Ой, не зникли золотії терни“ і „Соловейковий спів“). П-ні Якимішин пописалась сольовим виступом у пісні „Не співайте мені“.

Фортепіянове сольо („Фрлінгсравшен“ і Місячну сонату) виконала молода п'яністка п-на Люба Цегельська. Вона теж акомпанювала при виступах квартету і солістки.

Годиться сказати, що й публіка на залі живо відгукнулася на всі точки рясними оплесками. Думаю, що цим присутні дали доказ захоплення і вдовolenня усім виконавцям і декораторів сцени п-ві Баб'юкові із цього вдалого свята.

Присутня

ЮТИКА, Н. Й.

Річні збори 57 Відділу СУА

Дата: 28. жовтня 1962.

Збори відкрила голова Відділу п-ні Марія Когутяк молитвою.

Президія: п-ні Ярослава Томич, голова, п-ні Карла Процьків, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні М. Когутяк, голова і п-ні О. Літинська касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Культ. освітня й імпрезова. Відділ влаштував у цьому році 8 імпрез, що були зреферовані в нашому журналі. На сходах Відділу відчитано кілька доповідей.

б) Суспільна Опіка. Відділ вислав гроші і 12 пачок із одягом до Німеччини й Австрії. На цілі сусп. опіки видано 460 дол.

Контр. Комісія заявила, що книги Відділу знаходяться в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії.

Нова Управа: п-ні Фаліна Войтович, голова, п-ні Наталія Лукасевич, місто голова, п-ні Марія Когутяк, кор. секретарка, п-ні Марія Смолій, рек. секретарка, п-ні Ольга Літинська, скарбник. Референтками стали — п-ні Олена Кокодинська, організаційною, п-ні Марія Кропельницька виховною, п-ні Ярослава Томич культ. освітньою,

п-ні Орися Запаранюк пресовою, п-ні Володимира Величко сусп. опіки, п-ні Розалія Рабарська імпрезовою, п-ні Ярослава Козій господарською. При виховній референтурі створено Комісію у складі: пп. О. Запаранюк, В. Яцків, М. Смолій, Ф. Войтович.

Закрила збори нововибрана голова, прохаючи співпраці й допомоги в новій Управі.

Присутня

ДІТРОИТ, МИШ.

Річні збори 63 Відділу СУА

Дата: 18. листопада 1962.

Збори відкрила голова п-ні О. Макар молитвою.

Президія: п-ні Марія Козак, голова, п-ні Віра Гнатюк, секретарка.

Протокол із минулорічних зборів відчитала п-ні А. Семанюк.

Номін. Комісія: пп. А. Семанюк, С. Годів, д-р В. Савчук.

Звіти Управи зложили: п-ні Ольга Макар, голова, п-ні Ірина Захарків, прот. секретарка, п-ні Теодозія Стельмах, кор. секретарка, п-ні Рома Дигдало, касієрка, і референтки: п-ні Леонтиня Галяженко організаційна, п-ні Стефанія Легета імпрезова, д-р Валентина Савчук, культ. освітня, п-ні Катерина Савка сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 12 ширших сходів, з того 6 святочних (у першій частині програма святочна, у другій ділова), 4 засідання Управи і прощальний вечір нашої довголітньої членки Управи п-ні М. Скасків, що виїхала до Вашингтону. Відділ начислює 55 членок, з яких 50 передплачує Наше Життя. Співпрацює з Окр. Радою, іншими Відділами та є членом Філії УККА.

б) Культ. освітня й імпрезова: На святочних і ширших сходах СУА відчитано низку доповідей, як „Листопадкові дні“ (Г. Стельмах), „Митрополит Шептицький“ (п-ні Лаврин), „Про Константину Малицьку“, „Членка й організація“ (п-ні О. Макар), „М. Пашкевич у 150-ліття його народження“ (п-ні Легета), „Леся Українка“, релігійні вірші К. Вагилевича, „На передодні процесу Сташинського“ (д-р В. Савчук).

Відділ відбув ряд імпрез, а саме — Ярмарок в Інтернац. Інституті, виставку нар. мистецтва в тому ж Інституті, і в бібліотечі, Вишивані Вечерниці, два фестини, один на оселі „Діброва“, другий на оселі „Київ“,

обід в Інтернац. Інституті, продажу печива.

в) Сусп. Опіки: Відділ є патроном школи українознавства у Німеччині і допомагає хворій.

г) Фінансова: Річний оборот Відділу виносить 1.693.49 дол.

Контр. Комісія ствердила, що книги Відділу знаходяться в найкращому порядку і на тій підставі збори уділили Управі абсолюторію.

Нова Управа: п-ні Ольга Макар, голова, п-ні Зіновія Юрків, місто голова, і члени пп. Климишин, Легета, Лаврин, Семанюк, Дигдало, Савка, Волощук, Галяженко, Гевко, Годів, Тустанівська, Іваницька, Савчук.

Голова Окр. Ради п-ні А. Вокер висловила признання Управі за гарні успіхи в праці й прохала не обмежувати своєї праці до рямців своєї спільноти, але брати участь в інтернаціональних імпрезах, де мусимо обстоювати окремішність нашої культури і ширити правду про Україну. Також прохала співпрацювати з іншими, головно старшими Відділами і включатися в різні галузі громадського життя.

Збори закрила нововибрана голова, вказуючи на потребу кярности, точности й почуття обов'язку, що є конечно для продуктивної праці Відділу. Слідувала товариська гутірка при чаю.

**О. Макар, голова
В. Гнатюк, секр.**

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Річні збори 67 Відділу СУА

Дата: 13. січня 1963.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 30 членок. Вислав делегатку на Конвенцію і закупив один шер нового Дому СУА у сумі 100 дол. Відділ співпрацює з іншими українськими організаціями, а членки беруть живу участь у церковних та світських імпрезах.

б) Культ. освітня й імпрезова: У січні 1962 ми влаштували спільну Святу Вечерю, а діти наших членок відіграли сценку „Вифліємська ніч“, що її підготувала п-ні Стек. У квітні Відділ провів т. зв. китайську вигранку. У листопаді заходами Відділу відбувся масковий бал. На цей бал прибула п-ні Куса, членка 61 Відділу СУА з Випани в ролі циганки і не

(Докінчення на обгорці)

Оповідання

Спинились на вечерю. Тут вперше, при вогні, придивились один до одного. Дівчата були всі з одного села, десять верств від Лисавети, а хурман був її сусідом і доводився кумом. В селі й так мало не всі люди були споріднені по крові чи по кумуванні.

— А це хто ж ще з тобою, кумо? — запитався хурман.

— Та одна далека родичка з Києва, студентка.

— О, баришня з міста. Чи я ж то така?

— Та одного така, що ти не знаєш, Якове. Баришня, та й усе. Он краще дивись за багаттям, гасне.

Поки коні перепочили і підпаслися на соковитій траві, відпочили і люди, розім'яли затерплі ноги, походили вибитою, нерівною дорогою. З новими силами знову рушили. Щоб не хотілось спати, дівчата почали співати пісень, а з ними й Ненсі, тих що вона знала. Більшість пісень вона знала, тільки слова були часом інші. Заспівали, на превелике здивування Ненсі, і „Ой, у лузі червона калина“...

— А у вас ця пісня не заборонена? — спитала Ненсі і прикусила язика. Але дівчата нічого не здогадалися, хоч хурман уважно на неї глянув.

— Або що, вже й цю заборонили?

— Та ні, співайте, співайте, — сказала Ненсі, але зі словами була обережна, мугикаючи тільки мельдію. Початок був той самий, але замість „московських кайдан“ були „із тяжких кайдан“... А все таки співали пісню її батька — пісню про визволення України

**

Коли в'їхали в село, Ненсі вже спала. Не прощавшись, злізли з воза дівчата, а коли віз спинився перед однією з хат, тітка тихенько збудила дівчину:

— Ми вже тут, Анночко, вже вдома.

Зараз же встала Ярина — вона була сама в хаті і дуже зраділа, що мати повернулась, та ще й не одна. Зараз же кинулась виставляти на стіл усе, що було в хаті і в коморі, хоч було ще дуже рано, і спросоння Ненсі зовсім не хотілось їсти. Проте, свіжеспечений разовий хліб і густе, холодне молоко дуже смакували. Ненсі вже не хотіла більш лягати, але її таки поклали в ліжку, де за матрац правила солома, накрита рядом, і вона згодилась трохи виспатись тільки для того, щоб тітка Лисавета теж відпочила. Вона не знала, що Лисавета спати не лягла.

Прокинулась вона від тихої розмови, що її чути було з кухні. Говорила тітка і ще хтось інший, якась жінка. Ненсі стала прислухатись.

— Ще спить, Іванихо?

— Та вже встала. Чого б то Ярина так довго спала? Та ж ви її надворі стріли.

— Та не Ярина, а та друга... Ви ж знаєте. Ось принесла для неї грудку масла, тільки що збила.

— Та нащо ви турбуєтесь? Вже чимсь нагодую!

— О, що вже у вас буває! Ви серед нас найбідніші. Ну, вже побіжу, бо триклятий Халупа скоро по хатах ходитиме, лінивих підганяти. Та ось ще від Насті пару яєць їй на сніданок. Бо то тільки й слави, що Америка та багатство, а Яків мій казав, що воно таке худе, як палиця, хто його знає, чим воно там годувалось.

Ненсі встала й вийшла до тітки в кухню. Та поралась біля печі, і Ненсі було дуже дивно, що в такий гарячий день тут палять піч.

— А так, доню, а де ж будемо їсти варити собі та й худобі? Правда, іноді варимо надворі, на камінцях, але тільки в дуже велику спеку, бо важко весь час в хату по те та по це бігати. Сьогодні так гаряче не буде, на траві роси нема, і калина не хилиться. Що тобі їсти зварити?

— Що дасте, тіточко, можна знов того хліба й молока, якщо є... — обережно додала Ненсі, знаючи ще від мами, а тепер із підслуханої розмови, що на Україні люди живуть бідно.

— Ось тобі моя кума Яковиха принесла яєць і свіжого масла, будеш їсти?

— Буду, тіточко, тільки щоб і ви зі мною. А де Ярина?

— Пішла в колгосп на працю, в корівнику вона, то треба раніше йти, ніж усім, корів доїти. Казала — на обід прийде.

— Ярина доїть корови?! — здивувалась Ненсі. — А ви ж писали, що вона кінчає десятилітку і перша учениця в школі, що дуже добре співає, танцює і грає на сцені... Чому вона не пішла вчитися на артистку? У вас же навчання безкоштовне!

— Хоч і безкоштовне, але розплата буває дорога. Хай як Ярина прийде, вона тобі краще пояснить, ніж я.

В цей час хтось несміливо постукав у двері. Слідом за тим двері трошки прочинились, і видно було, що якась жінка підштовхувала до хати дівчинку років може десяти, а дівча опиралось і соромилось зайти.

— Добрий день вам, це я прийшла зі своєю Танею, вона у мене по-англійськи вміє, то я хотіла, щоб вона з вашою баришнею-американкою погово-

рила. — І тоді тихше, до дівчинки: — Ти не бійся, Таню, підійди й поговори, може баришня тобі щось подарує.

Це останнє надало дитині хоробрости. Вона підійшла до Ненсі, зробила дуже незграбний кніксен, що його Бог знає де й коли навчилась, а може де бачила в кіні, і промовила: „Гелло“. Але далі не витримала і втекла, не добившись подарунку. За нею вибігла й мати.

Не встигла Ненсі приступити до яєшні, як прийшов новий відвідувач. Це був високий, дуже вродливий чоловік років п'ятдесяти, з тонкими аристократичними рисами, що у відповідній одежі міг би легко грати ролю князя чи міністра. Манери його були відповідні до зовнішнього вигляду.

— Я твій хрищений батько, Анночко, твого покойного батька вірний приятель. От, бачиш, ішли ми однією дорогою, а повернулись різними. Він пішов на той світ, а я на Сибір. А тепер ми знов разом, тільки він у землі, а я — цокищо на землі... Але годі про сумне. Я такий радий, що тебе побачив! Ти дуже схожа на Мирона, ті ж самі очі й уста, і навіть ця родимка на лівій щоці... Ось тобі гостинець, а як наговориться з тіткою, прийди ж і до нас. Там тебе всі вже чекають: жінка моя, і мій старший син — Роман, і менші, Оля та Катруся, що вже після Сибіру народились, від моєї другої жінки... Перша, Романова мама, там у Сибірі й померла, не перенесла холоду — не знаю, може тобі Лисавета й писала...

Пізніше прийшли ще дві сусідки, також із подарунками. Одна принесла навіть хріну й часнику на приправу. Лисавета вже не мусіла журитися про харч. Але Ненсі трохи стурбувалась про свою безпеку:

— Як же воно буде, коли вже пів села, а може й більше, знають, що я тут? Так мене і справді поліція, чи то пак, ваша міліція, схопить!

— Воно правду кажуть люди: „Скажи одному — знатимуть усі“. Але ми тут усі в селі свої, споріднені, і ще ніколи один одного не видавали. За те в нас одного разу чверть села вистріляли, але ніхто не признався. Є в колгоспі кілька посіпак, та в комсомольськмі клубі, але, на щастя, зараз усі на відпустки пороз'їжджалися, а комсорг — на з'їзд у Житомир, так що тільки пару таких людьців є, що їх треба остерігатись, але наші люди їм ніяких новин не передають. Звичайно, на вулицю виходити не будеш, а так десь на леваді або в кукурудзі будеш відпочивати. Не бійся!

— Я маю свій паспорт, в Америці я зголосила про свій від'їзд і не думаю, врешті, щоб через мене стався якийсь світовий інцидент, — заспокоїлась Ненсі. — Що буде, те й буде, а тим часом не забудьте мене якнайшвидше повести на могилу мого батька.

**

З самого ранку йшов дощ.. Люди раділи, що не треба йти, як вони казали, „на панщину“. Тільки Ярина, як завжди, потюпала під дощем доїти корови, але й вона повернулась додому швидше. Коли вона ввійшла в хату, Ненсі саме збиралась мити голову.

— Не можу вже більше, тіточко, шкрябатися починаю. Чи є в Ярини який шампунь?

— А що це таке, доню, як це по-українськи називається? Може й є...

— Це порошок такий спеціальний для миття голови. Я думаю, що воно так само й по-українськи.

— Ярино, чи є в кого в селі шампунь? — спитала Лисавета дочку.

— Хіба що в нашої лікарки, я ось зараз побіжу...

— Не йди, — спинила її Ненсі. — Куди ж ти по таким дощі, та й непотрібно. А ви самі чим волосся миєте?

— Водою та милом, як є, — відповіла Ярина. — Часом навіть у річці миємо, як вода тепла, річкова вода дуже м'яка на волосся...

— Ну, то й я милом помию. В мене те саме волосся, що й у вас.

Те, та не те... Мило було пісне, як цегла. Волосся злиплось до купи і стояло на голові стовбом. Три рази Ненсі мирила і полоскала — все те саме. Вирішила висушити, може воно розсиплеться. Хоч була страшенна гарячинь від нагрітої печі, волосся до самого вечора не висохло. Воно так і лишилось липкою, глеквою масою. Ненсі не знала, що робити.

— Ох, ті мені американські голови! Не бере їх советське мило! — засміялась Ярина. — Ну, гаразд: зараз я тобі волосся вимию. Мамо, чи в діжці є дощова вода?

— Є, саме свіжа напала.

— А яечко в нас є?

— Та є ще кілька.

Ярина нагріла дощової води, вбила яечко просто на голову Ненсі, довго й швидко розтирала ним волосся, кілька разів зливала на волосся свіжу теплу воду — і волосся Ненсі стало пухке, ясне і лискуче. Через півгодини Ненсі вже була суха й зачесана. Її волосся не було кучеряве, але мило вкладалося в легенькі хвилі, особливо після миття. Ярина лобувалася красою двоюрідної сестри, а Лисавета сміялась:

— Щоб то яечко гарненько з'їсти на сніданок, вони його перевели на такі дурачі... Ох, ці кози!

По обіді Ненсі знову нагадала, що хотіла б побачити могилу свого батька. Вона боялась, що от-от вдереться в двері советська міліція і забере її геть, не давши виконати священного обіту. Проте, як пояснила Ярина, це не так легко було зробити, бо могила далеко за селом, у дощ по грязюці туди взагалі не можна пробитись, але взавтра напевно буде вже сухо, і її туди поведе Роман, син її хрищеного батька. Дівчата ласували немудрими сільськими делікатесами — вареною кукурудзою на качанах, печеною картоплею з сіллю, і Ярина не могла повірити, що ці страви і в Америці вважаються ласощами, і що навіть дуже багаті люди це залюбки їдять і своїх гостей їм частують. Химерні ті багатії!..

— Ярино, чому ти далі не пішла вчитись? Вибач мені, що я тебе так просто питаю, але ж ми свої. Я також виросла в Америці на фермі, мій вітчм розводив курей та індиків, але змалку показувала здібності до хемії, і от тепер учуся в інституті, вже й до кінця не далеко.

Централа одержала

від 16. січня до 24. лютого 1963 р.

РІЧНА ВКЛАДКА

і ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 4	Нью Йорк	20.00	10.00
„ 5	Дітройт	20.00	10.00
„ 20	Філадельфія	20.00	10.00
„ 27	Пітсбург	20.00	10.00
„ 35	Озон Парк	10.00	2.50
„ 39	Мілвил	20.00	5.00
„ 47	Рочестер	20.00	10.00
„ 56	Дітройт	20.00	10.00
„ 57	Ютика	20.00	5.00
„ 64	Нью Йорк	20.00	5.00
„ 69	Лорейн	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛИ

і ВКЛАДКИ ДО СФУЖО:

Від. 4	Нью Йорк	42.00	4.20
„ 5	Дітройт	105.00	10.00
„ 33	Клівленд	57.00	5.70
„ 35	Озон Парк	30.00	3.00
„ 39	Мілвил	21.00	2.10
„ 47	Рочестер	49.50	4.95
„ 56	Дітройт	54.00	3.75
„ 57	Ютика	52.50	5.00
„ 59	Балтимор	15.00	3.00
„ 71	Джерзі Сіті	27.00	3.35

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ

і КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 4	Нью Йорк	10.00	5.00
„ 5	Дітройт	10.00	5.00
„ 20	Філадельфія	10.00	5.00
„ 27	Пітсбург	10.00	5.00
„ 35	Озон Парк	5.00	2.50
„ 39	Мілвил	10.00	—
„ 47	Рочестер	5.00	3.00
„ 56	Дітройт	10.00	5.00
„ 64	Нью Йорк	10.00	5.00
„ 69	Лорейн	10.00	5.00

ФОНД РЕПРЕЗЕНТАЦІЙНИЙ:

Від. 47	Рочестер	10.00	—
„ 57	Ютика	10.00	—
„ 64	Нью Йорк	25.00	—
„ 68	Сиракюз	5.00	—

НА ДІМ СУА:

Від. 20	Філадельфія	5.00	—
о. Мирослав Харина,	Філадельфія	15.00	—
Г-во Укр. Інженерів,	Відділ Філа.	10.00	—
Лідія Буранчинська,	Філадельфія	5.00	—
О. Карван,	Філадельфія	5.00	—
Марія Касіян,	Філадельфія	2.00	—
А. Заборська,	Філадельфія	2.00	—

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 1	Нью Йорк	15.00	—
„ 13	Честер	15.00	—
„ 27	Пітсбург	10.00	—
„ 28	Ньюарк	20.00	—
„ 33	Клівленд	40.00	—
„ 44	Філадельфія	5.00	—
„ 47	Рочестер	69.00	—
„ 63	Дітройт	90.00	—

„ 64	Нью Йорк	15.00	—
„ 65	Нью Бронсвік	60.00	—
„ 66	Нью Гейвен	102.00	—
„ 67	Перт Амбой	60.00	—
„ 69	Лорейн	160.00	—
„ 70	Пассейк	205.00	—
„ 71	Джерзі Сіті	5.00	—

Люба Прокоп, Нью Йорк, збірка: зложили: Люба Білик, Анна Гогоша, Надія Карачевська, Дозя Криницька, Анна Лятишевська, Дарія Ломницька, Олена Панчишин, Люба Прокоп, Марія Сахрин, Софія Соколишин, Ліда Федюк. Разом: 55.00

П-во Анна М. і Володимир Мелько,	Філадельфія	10.00	—
П. Пилипчук,	Джексон	5.00	—
С. Чапельська,	Клівленд	5.00	—
Пракседа Ясінська,	Мілвил	5.00	—
М. Дем'янюк,	Філадельфія	2.00	—
Олена Молящий,	Філадельфія	2.00	—
Ксеня Микитка,	Зебулон	1.00	—

„ФОНД 500“:

Від. 7	Акрон	5.00	—
--------	-------	------	---

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ.

ОЛЕНИ ГОРДИНСЬКОЇ:

Ольга Коренець,	Монтклер	10.00	—
ДЛЯ УККА:			

Від. 5	СУА, Дітройт	10.00	—
„ 47	СУА, Рочестер	10.00	—

ДЛЯ ЗУАДК:

Від. 5	СУА, Дітройт	10.00	—
„ 66	СУА, Нью Гейвен	20.00	—

ДЛЯ НТШ, САРСЕЛЬ:

Від. 1	СУА, Нью Йорк	30.00	—
„ 20	СУА, Філадельфія	10.00	—
„ 63	СУА, Дітройт	20.00	—

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 4	Нью Йорк	25.00	—
„ 7	Акрон	10.00	—
„ 17	Маямі	7.50	—
„ 20	Філадельфія	5.00	—
„ 43	Філадельфія	15.00	—
„ 47	Рочестер	25.00	—
„ 64	Нью Йорк	25.00	—
„ 65	Нью Бронсвік	20.00	—
Союз Українок Північної Австралії		22.28	—

П-во Марія і Стефан Венгльовські,	Маямі	10.00	—
Ольга Городиська,	Клівленд	4.00	—
Бабуся Мальована,	Ленсинг	3.00	—
Ірина Рудик,	Бруклін	2.00	—
Ксеня Микитка,	Зебульон	2.00	—
Ольга Муссаковська,	Ірвінгтон	2.00	—
Ліна Мікула,	Шикаго	2.00	—
Ліда Федюк,	Нью Йорк	2.00	—
Марія Овчинник,	Ленсинг	2.00	—
Вероніка Миронюк,	Ленсинг	2.00	—
Юлія Копитко,	Філадельфія	2.00	—
Марія Луцишин,	Клівленд	2.00	—

М. Цюпак,	Філадельфія	2.00	—
Юлія Децик,	Боффало	2.00	—
Роман Басараб,	Торонто	2.00	—

По \$1.00: Ольга Духнич, Ірвінгтон; Марія Фединяк, Де Мотте; Стефанія Євчук, Бінггемтон; Марія Буцяк, Катерина Струса, Марія Добрянська, Теофіля Хвостик, Манчестер; Наталія Вишницька, Торонто; Ольга Карван, Філадельфія; Марія Ходновська, Ірвінгтон; Марія Холтяк, Рочестер; Юстина Коробій, Феніксвил; Розалія Завінська, Парма; Марія Васьків, Бронкс; Ольга Кузів, Ваандотт; Полигонька, Сторобранська, Ленсинг; Ольга Овсянецька, Нью Йорк; Пелагія Кулик, Рочестер; Стефанія Гуцалюк, Бруклін; Ольга Мартинюк, Шикаго.

З подякою,

А. Кульчицька фін. секр.
Анна Сивуляк, кас.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

(Докінчення зі стор. 30)

тільки забавила наших гостей своєю ворожбою, але також причинилась до збільшення нашого доходу. Цією дорогою складаємо їй ширю подяку. Відділ зложив 100 дол. на катедру українознавства, а 50 дол. на пам'ятник Шевченкові.

в) Сусп. Опіка: В часі Великодніх свят наші членки відвідали 35 хворих у Перт Амбою й околиці, обдаровуючи їх писанками. Відділ допомагає бабусі в Німеччині, пожертвував 25 дол. на українських сиріт там же, 20 дол. на стипендійний фонд ім. Олени Гординської. Для нової школи Відділ уфундував куртину і драперії у сумі 2.500 дол. і на ту ціль членки при церкві щомісяця пекли хліб і солодоші.

Нова Управа: п-ні Франя Стек, голова, п-ні Марія Де Олівера, містоголова, п-ні Анастасія Харченко, секретарка, п-ні Катерина Степан, касієрка. Референтками стали — п-ні Марія Карач, організаційною, п-ні Марія Гелета сусп. опіки, п-ні Марія Бадяк і Катерина Бадяк, господарськими.

Контр. Комісія: пп. Ольга Грицай, Анастасія Ковалюк, Анна Зелик.

Франя Стек, голова

ЗАСНУВАННЯ НОВОГО ВІДДІЛУ СУА

В останній хвилині наспіла вістка з Шикаго, що дня 10. лютого 1963 р. відбулись основні збори нового Відділу СУА, що дістав пор. число 74. Централю СУА репрезентувала містоголова п-ні Марія Яримович і голова Окр. Ради п-ні Дора Рак. Новий Відділ очолила п-ні Віра Хрептовська.

Замовляйте в Централі США:

Проліски	\$0.50	Забавки Мартусі	1.00
Золота Бджілка	0.50	В чужім пір'ї	0.50
Осіньне Листя	0.50	Spirit of Flame	\$3.50
Золоте Павутиння	0.50	Woman of Ukraine	1.00
Веселий Струмок	0.50	Рівноапостольна	
Срібна Зірка	0.50	свята Ольга	1.00
Сніжинки	0.50	На громадський шлях	1.00
Соняшний Промінь	0.50	Визначні жінки України	0.40
Снігова Баба	0.50	Городина й овочі	0.60
Щебетали пташечки	0.50	Творчий шлях Л.	
Для Малят	0.60	Українки	1.00
Ой, хто там?	0.80		

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ США

O u r L i f e

4936 N. 13TH ST.

PHILADELPHIA 41, PA.

Із листів до Адміністрації

Одинокий український гість

Прошу присилати дальше Ваш цінний журнал. Це одинокий український гість, що відвідує нашу хату кожного місяця і вносить стільки рідного духа тут на відокремленні.

Ольга Колодій

Не хотіла б пропустити ніодного

Вже рік минає, як я одержала останнє число журналу. Дуже мені прикро, але з фінансових оглядів я мусіла припинити передплату.

Тепер звертають до Вас із великим проханням, якщо ще можливо, вислати мені всі попередні числа, бо я не хотіла б пропустити ані одного числа. Кожен річник переплітаю в одну книгу і щиро буду Вам вдячна, якщо мені ці числа пришлете.

Надія П.

Не затримуйте висилки журналу

Пробачте, що я спізнилась з висилкою передплати. Думаю, що в квітні вирівняю свій довг, а найпізніше в травні, тому будьте такі добрі й не

затримуйте висилки Вашого журналу, що його з приємністю все читаю.

Олена Б.

На соборницькому становищі

Журнал стає щораз цікавіший добром статей і формою. Стійте й надалі на соборницькому становищі, бо тільки так наше жіноцтво причиниться до справді соборницького наставлення нашої еміграції, не тільки на словах, а й на ділі. А цього треба конче в сучасних діях вільного світу!

Галина Левицька

Дякую за куховарські приписи

Дуже радо бачу куховарські приписи в журналі, а також дякую за статті, що їх радо читаю.

С. В., Дітройт

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У грудневому числі Нашого Життя у списку жертводавців на посвяченні Дому США було подано п-ні А. Настюк, Юніон, 5 дол., а має бути п-ні Ольга Муссаковська, Ньюарк, 5 дол. За недогляд перепрошуємо.

Успіхи жінок

Літ. Мистецький Клуб „Козуб“ у Торонто влаштував авторський вечір Софії Парфанович. Дня 14. грудня її представила зібраній публиці п-ні Стефанія Савчук, а характеристику її творчості подала п-ні Ніна Мудрик-Мриц. По відчитанні уривків із творів авторки, вона мала заключне слово.

Недавно тому появилася в Швейцарії том новель М. Коцюбинського у перекладі на німецьку мову. Переклад виконала вже відома в тій ділянці Анна Галя Горбач, додавши до нього післяслово, що накреслює лінію розвитку української прози.

Співачка Ольга Павлова, уродженка Вінніпегу, проживає тепер у Маямі, Флорида й виступає з успіхом в різних американських музичних імпрезах. Недавно тому награла довгограйну платівку з супроводом оркестри п. н. Популярні Українські Народні Пісні заходами Монітор Рекордінг Ко.

У січні відбулась у Нью Йорку виставка малярських праць Аркадії Оленської-Петришин в Галерії Бодлі. Аркадія Оленська закінчила студії мистецтва в Гантер Каледжі і брала участь у багатьох мистецьких виставках. Щороку виставляє також на Образотворчій Виставці 64 Відділу США у Нью Йорку.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У січневому числі пропущено підписи під двома дописами, а саме: на ст. 7, під дописом „Шикаго, Ілл.“ має бути — Дора Рак, а на ст. 37 під дописом із Вилмінгтону, Дел. має бути — Лідія Гарванко. За недогляд перепрошуємо.

КРЕМИ

ЄВГЕНІ ЯНКІВСЬКОЇ:

Гормонові проти зморшок	\$2.75
Вітамінні відживні	1.85
Підклад під пудер („Павдер Бейз Лошен“)	1.25

Висилаємо за післяплатою.

Адреса:

MONA LISA COSMETICS Mfg.
84 Pricefield Rd., Toronto, Ont.